

NIVFO

NORSK INSTITUTT
FOR VITENSKAPELIG
FORSKNING OG OPPLYSNING

NR. 3 -84

Inneholder

LIKKLEDET FRA TORINO

"FENOMENHORIZONTEN"

SCIENCE FICTION OG VITENSKAP

VELIKOVSKY I SØKELYSET

"UT-AV-KROPPEN-OPPLEVELSER"

"REBIRTHING"

BOKANMELDELSER

"DEN SOM TENKER MÅ TRO"

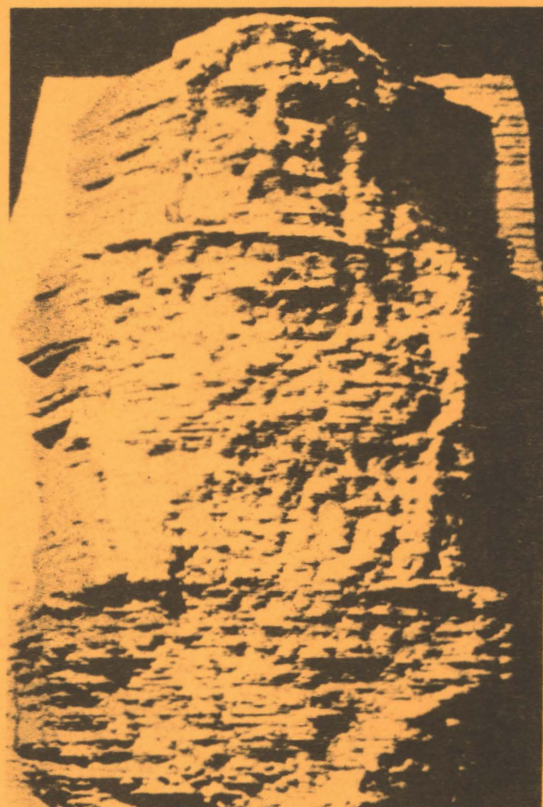
UFG-FOTO FRA NORD-MØRE

STERKE UFOLOGISKE ARGUMENTER

DÅRLIGE UFO-TIDER I USA

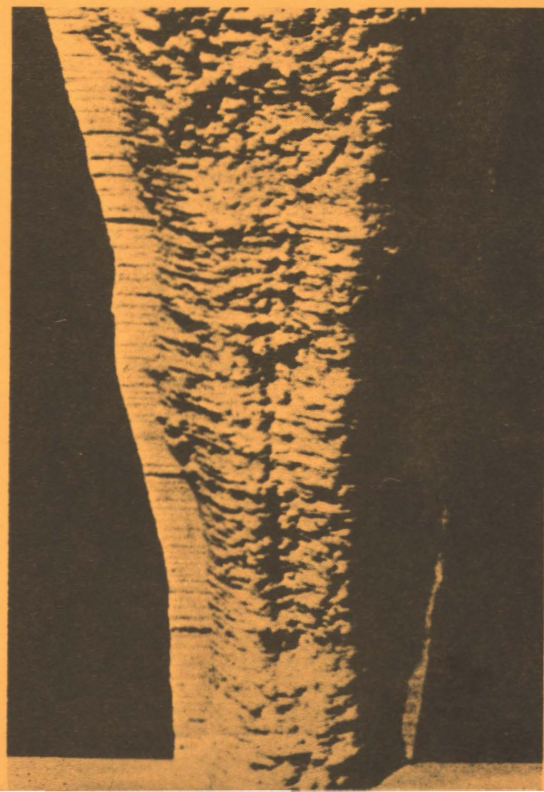
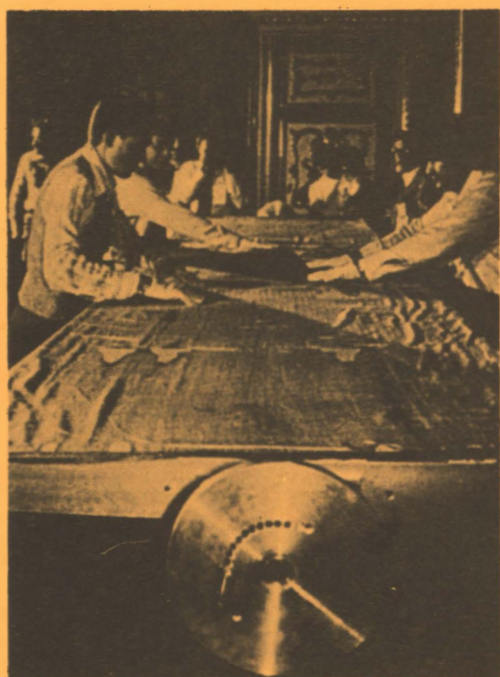
HOROSKOPET ER FARLIG ...

MED MER -

DET FORUNDERLIGE LIKKLEDET.

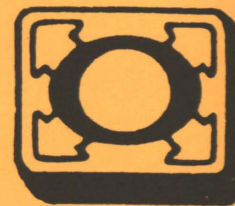
En vitenskapelig undersøkelse

NIVFO

NORSK INSTITUTT
FOR VITENSKAPELIG
FORSKNING OG OPPLYSNING

bulletin

ISSN 0800-0360

4. ARGANG

NR. 3 - 84

POSTADRESSE:

Postboks 2119
7001 Trondheim
Telefon: 07/84 67 82

LANDSREGION ØST:

Bernt Ankersgt. 5
Oslo 1
Telefon: 02/11 47 50

LANDSREGION SØR:

Postboks 50
4821 Froland
Telefon: 041/38 425

LANDSREGION NORD:

Postboks 990
9401 Harstad
Telefon: 082/72 332

LOKALREGION VEST:

Postboks 198
4056 Tananger
Telefon: 04/69 63 45

ANSVARLIGE REDAKTØRER:

K. Stenødegård og Jan S. Krogh

TRYKK: NIVFO's Trykkeri

INNHold:

SIDE

LIKKLEDET FRA TORINO	3
HOROSKOPET ER FARLIG	4
"FENOMENHORIZONTEN"	6
SCIENCE FICTION OG VITENSKAP ...	9
UKEBLAD, KJENDISER OG UFO	10
VELIKOVSKY I SØGELYSET	11
"UT-AV-KROPPEN-OPPLEVELSER"	15
"REBIRTHING"	17
UFO PÅ NORD-MØRE	22
"DEN SOM TENKER MÅ TRO"	26
TUNGTVEIENDE UFO-LOGISKE ARGUMENTER ..	28
HARDE UFO-TIDER	29
HESSDALSRAPPORTEN	30
HVA VITENSKAPEN VET OM UFO	31
DE FØRSTE TRE MINUTTER	32

ET KRITISK FORUM FOR PSEUDOVITENSKAP
OG OFF-BEAT LITTERATUR

COPYRIGHT: Signerte artikler kan bringes
i utdrag, med kildeangivelse. Hele artikler
bare etter avtale med redaksjonen.

REDAKSJONELLE MEDARBEIDERE:

Leif Mehlum	Arve Fredriksen
Willy Johnsen	Trond A. Hammernes
Per A. Hatlen	Ken Kjeldsen

ABONNEMENT: KR. 95,- bestilles hos
NIVFO
Boks 2119
7001 Trondheim

POSTGIRO: 3 46 95 74 5 nr. pr. år.

Likkledet fra Torino

DETTE HAR VÆRT OMTALT TIDLIGERE I NIVFO-BULLETIN, OG DET VAR MENINGEN Å KOMME TILBAKE TIL SAKEN ETTER HVERT SOM NYE OPPLYSNINGER DUKKET OPP. NÅ ER DET IMIDLERTID KOMMET EN BOK OM DETTE FORUNDERLIGE KLEDET ...

Boken forteller detaljert den forbløffende historien om likkledet fra Torino, inkludert den nye viten som er kommet til etter de vitenskapelige undersøkelsene som ble foretatt av en amerikansk forskergruppe i 78. De tok hundrevis av fotografier og gjennomførte en rekke avanserte prøver for å finne ut hvordan det merkelige bildet på kledet ble til. Er det en forfalskning? Eller er det virkelig bildet av Kristus, spør man på bokens omslag.

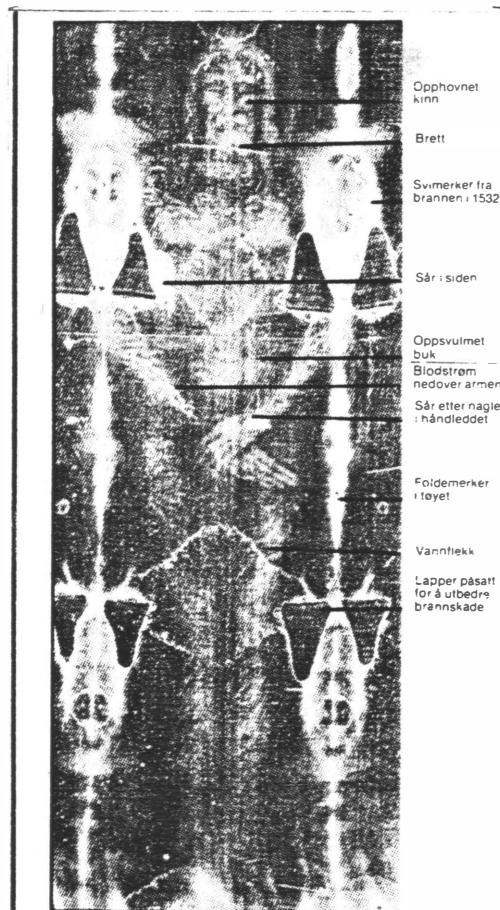
* * *

Kledet er et gammelt stykke lintøy med en avbildning av et mannslegeme og med merker som ser ut som blodflekker. Det er tydelig at mannen er blitt korsfestet etter romersk skikk - bildet viser naglehull i føtter og håndledd. Men mer enn det, han er blitt pisket, hodet bærer merker etter en tornekrone, og i siden har han et sår, som etter et lansestikk. Er kledet virkelig autentisk? Svaret kan være ja iflg. forfatterne.

I mange århundrer gikk man ut fra at bildet på kledet var malt av en eller annen kunstner på 1300-tallet. Men i dag er mange vitenskapsmenn overbevist om at vi virkelig står overfor Jesu likklede, heter det.

Vitenskapelige undersøkelser godtgjør at bildet ikke kan være malt - det finnes ingen pigmenter i kledet. Bildet har i det hele tatt fysiske, kjemiske og optiske egenskaper som umulig kan ha blitt fremstilt på kunstig vis.

En gruppe på 40 amerikanske vitenskapsmenn gjorde i 1978 et nytt og enestående forsøk på å løse gåten.. De undersøkte kledet med det mest følsomme og avanserte utstyr som finnes. Kenneth Stevenson og Gary Habermas, som begge tilhørte gruppen, oppsummerer i denne boken resultatene av dens arbeide og forteller hva man oppdaget om bildet og den prosessen som førte til at det ble dannet. (over til neste side....)

Lik-kledet sett forfra, fra boka «Lik-kledet fra Torino» av Stevenson og Habermas.

Bildet på forsiden nederst til venstre viser vitenskapsmenn som undersøker kledet...

Det har hersket en god del forvirring om-
onkring hensikten med den vitenskapelige
undersøkelse av kledet. Slik noen oppfat-
ter det var forskerne bare en gruppe reli-
giøse fanatikere med teknisk ekspertise,
som var ute etter å "bevise" at kledet var
ekte. På den annen ytterkant har enkelte
nyhetsmeldinger hevdet at målet var å be-
vise en forfalskning. I bokens forord på-
pekes det at ingen av delene er riktig.

Talsmenn for kledets ekthet og deres mot-
standere har diskutert saken i århundrer.
Det vil de sannsynligvis fortsette med,
da vitenskapen ennå ikke har skaffet noe
svar og kanskje aldri vil gjøre det. Her
får historikerne dømme.

Kledet fra Torino er i sannhet et tverr-
vitenskapelig problem: Ekspertene fra så
forskjellige områder som fysikk, kjemi,
medisin og fotofremkalling har alle gitt
betydelige bidrag.

Boken er inndelt i tre deler, hvor del I
gir faktiske opplysninger om kledet, be-
skriver selve fenomenet og historikken bak
det hele. Videre: Mannen i kledet, Det
Nye Testamente og kledet, Vitenskapen og
kledet før- og etter 1978.

Del II tar for seg slutninger ut fra fakta
og spørsmålet om kledet er ekte eller ikke.

I tredje og siste del diskuterer man det
som blir kalt kledets betydning, og vi
finner her avsnitt som disse:

- Jesu død, ny innsikt? Jesu oppstandelse,
nytt materiale? Striden om det overnaturlige,
samt konklusjon: Jesu liksvøp.

Selve undersøkelsen, slik den blir fremstilt
i boken virker kompetent og objektiv
nok. Men en kan vel spørre om spekulasjon-
ene under del III egentlig hører hjemme i
vitenskapelig sammenheng. Forfatterne gir
i hvert fall ikke inntrykk av å være noen
utpregede skeptikere.

De vitenskapelige undersøkelsene beskrives
tilsynelatende meget grundig. Man tar for
seg alle tenkelige hypoteser av "naturlig"
karakter, og begrunner avvísningen av hver
enkelt ut fra undersøkelsene.

Spesielt interessant for NIB's lesere kan
det være at vår gamle venn Joe Nichell har
vært inne i bildet og forsøkt seg på en
forklaring. (Se NIB nr. 3/83, side 25.)
Joe Nichells hypotese har vært omtalt i
The Skeptical Inquirer, men vi skal her
bare nevne hvordan den blir sett på av
bokens forfattere. (Side 106.) (Forts. side 5)

HOROSKOPET ER FARLIG !

TRO IKKE PÅ ASTROLOGENE, SIER DOSENT
CURT ROSLUND VED CHALMERS. HOROSKOP-
ENE PÅVIRKER DITT LIV, OG DET ER PÅ
INGEN MÅTE ET UFARLIG TIDSFORDRIV.

- Man kan synes at astrologien er en
artig ting, noe man ikke behøver å ta
opp til diskusjon, sier Curt Roslund.

- Men astrologien er ikke ufarlig, den
påvirker oss.

Curt Roslund er dosent og universitets-
lektor i astronomi ved Chalmers. Han
har fulgt erfaringer og undersøkelser
om astrologien i mange år.

Ifølge astrologien har hvert stjerne-
bilde sine karaktertrekk. Vi skal være
impulsive, rolige, sterke, trofaste
osv., alt etter hvilket tegn vi til-
hører.

- Der er en risiko for at mennesker
påvirkes av disse tiltenkte egenskap-
ene. Visst er det lett å trekke på
skuldrene og le av det hele. Men for
mange blir det til slutt et faktum,
sier han.

- Det finnes mennesker som ubevisst lar
visse karaktertrekk blomstre opp og
undertrykker andre egenskaper som ikke
er karakteristiske for deres stjerne-
tegn. Og det forekommer at unge piker
velger partnerene etter stjernetegn.

- Astrologene forteller oss at vi er
snille, intelligente, kunstneriske og
en masse positive, almengyldige egen-
skaper, slike som vi alle gjerne vil
høre.

Før hadde vi religionen som fortalte
oss hvem vi var, sier dosent Roslund.
De som leste Bibelen forsøkte å rette
seg etter den og fikk da vite at de var
gode mennesker.

- Det er det samme med astrologien. Vi
vil gjerne høre vakre ting om oss selv.
Når ingen andre sier dem til oss, går
vi til astrologien.

(Over til neste side)

Det heter at det som best gjendriver forfalsknings-hypotesene er bildets tredimensjonale egenskaper, likeledes at det ligger i overflaten og mangler metningspunkter. Kort sagt har vitenskapelig analyse motbevist hypotesen om at bildet på kledet er et slags maleri. Vi siterer fra boken:

- Dermed har skeptikerne ingen annen utvei enn å vise hvordan bildet kan være laget. De mest kjente forsøkene på dette er blitt gjort av Joe Nichell, en tryllekunstner og selvbestaltet privatdetektiv. Han vakte en viss oppmerksomhet med sin teori om hvordan bildet ble laget. Men stemmer teorien med fakta?

Nichell hevder at bildet ble laget ved at myrra og aloé i pulverform ble penslet på et kled som lå strukket over et baserelieff. Som bevis legger han frem fotografier av bilder han har laget ved hjelp av et baserelieff av Bing Crossby. Bildene er både negative og positive, men stygt forvrengt.

I boken blir denne muligheten avvist med flere begrunnelser, bl.a. at Nickell's teknikk forutsetter en ansamling av partikler i bildeområdet, mens man ikke kunne finne spor av slike partikler ved hjelp av mikroskop. Undersøkelsen av Nickells bilde viste at dette ikke var tredimensjonal, slik som bildet på kledet.

Kort fortalt helles bokens forfattere til en temmelig ukonvensjonell oppfatning som konklusjon:

- Det er et bilde av en mann - Jesus fra Nasaret - på et kjent tidspunkt i historien. Bildet er sannsynligvis et svimerke. Vi vet ikke hvordan det skjedde, og kan kanskje aldri få vitenskapelig kunnskap om det, fordi det skyldes en Guds handling ut over naturlovene.

Ja, det mener altså bokens forfattere. Og dermed er man like langt.

Konklusjonen er med andre ord at man hittil ikke har kunnet finne en plausibel forklaring på hvordan avtrykket er satt.

(Fortsatt fra forrige side)

MILJØSKADER

- Astrologene er som oftest intelligente, hyggelige og meget seriøse mennesker som er overbeviste om at de sysler med vitenskap, og at de kan hjelpe mennesker til å oppdage seg selv.

- Men i virkeligheten er astrologien en miljø-skadelig faktor, en nedbrytning av det kulturelle miljø, sier Curt Roslund. Det finnes ingen forskningsresultat som støtter deres teorier.

I en artikkel i tidsskriftet Forskning och Framsteg tar Roslund opp en tekst som ble gjort med bibliotekarere. Undersøkelsen viser at bibliotekarere ofte er født i Vektens tegn. Stenbukker derimot er meget skjeldne.

- Men faktum er at man har gjort tester med 50 yrkeskategorier hvor fordelingen er jevn mellom de ulike stjernetegnene, sier Roslund.

- Ifølge sannsynlighetsprinsippet så bør noen yrkesgruppe få disse tydelige indikasjonene. Det ville ha vært merkeligere dersom alle hadde jevn fordeling.

- Men sannheten er den at våre astrologer vet så altfor lite om matematikk, statistikk og sannsynlighetsprinsipper, sier Roslund.

- Astrologer tar en differanse på 2 % i den ene eller den andre retningen som bevis.

Curt Roslund har selv utført et lite eksperiment sammen med to astrologer. De samlet en gruppe mennesker og stilte hver og ens personlige horoskop. Deretter delte de ut ett og samme horoskop til samtlige deltakere.

- Alle var fornøyde. Også de som fra begynnelsen hadde vært skeptiske til alt som heter horoskop. De syntes at resultatet var enestående bra. - Dette tyder jo på at horoskopene er så almenngyldige at alle kan finne noe de kjenner igjen, sier Curt Roslund.

KILDE: G T for 24. juli 1984.

oo

Dosent Curt Roslund er også tilknyttet Vetenskap och Folkbildning, NIVFOs samarbeidspartner i Sverige.

«FENOMEN-HORISONTEN»

La oss ta utgangspunkt i en stjerne med en masse minst lik 1,4 ganger massen til vår egen sol. I en slik stjerne vil det kunne skje et gravitasjonssammenbrudd. En slik sammentrekning skjer temmelig raskt, omtrent som når man slipper luften ut av en ballong. Et gravitasjonssammenbrudd skjer ikke bare ved at molekylene klemmes nærmere hverandre, men ved at atomene selv "faller sammen" under påvirkning av gravitasjonskraften. Gravitasjonen i en stjerne på minst 1,4 solmasser er så stor at atomene faller sammen i sitt eget indre. Resultatet av denne prosessen er en nøytronstjerne. Disse er selvfølgelig svært tunge, og materien har en enorm tetthet.. Hvis jorden skulle trykkes sammen slik, ville den ha en diameter på omtrent 100 meter.

Tok vi litt av denne type materie og slapp den ned på jordoverflaten, ville den ha så stor tyngde at den falt tvers igjennom jordkloden, kom ut på den andre siden og ble stående og svinge frem og tilbake gjennom jorden. Dette stoffet er 10¹⁵ ganger hardere enn stål og ville skjære gjennom jorden som et fly skjærer gjennom skyene.

Fordi dette stoffet har en så stor tetthet, kan det rotere svært raskt.

Lys kan betraktes som en bølgefunksjon eller som en strøm av fotoner - altså en slags massepartikler. Når en lysstråle passerer en vanlig stjerne, vil den avbøyes på grunn av gravitasjonskreftene, som tiltrekker lyset. Hvis lysstrålen passerer en nøytronstjerne, vil den avbøyes mye sterkere på grunn av de enorme gravitasjonskreftene.

SAMMENTREKNINGEN FORTSETTER

Når nøytronstjernen med sin enorme tetthet har oppstått, vil gravitasjonen virke inn på nøytronene og stjernen vil gå videre i sitt gravitasjonssammenbrudd. Hvis massen til den opprinnelige stjernen var større enn 34 ganger solens masse, vil den

til slutt bli et såkalt "svart hull"..

Svarte hull diskuteres en god del i våre dager. Noen påstår at de ikke eksisterer, mange sier at de gjør det og at vi kan studere dem - ikke ved å se på dem fordi det er umulig å se et svart hull - men ved å se på den virkning de har på nærliggende stjerner.

Dette andre gravitasjonssammenbruddet vil fortsette på en slik måte at materien stadig får større og større tetthet. Følgen er at materiens tetthet går mot uendelig og stjernen selv mot fullstendig dimensjonsløshet.

Hvis vi sender lys forbi et svart hull vil strålen bli sterkt avbøyet på grunn av den enorme konsentrasjonen av gravitasjonskrefter. Sender vi lysstrålen inn enda nærmere det svarte hullet, blir den enda mer avbøyet. Når vi kommer inn til en viss grense, vil lysfotonene bli gående i bane rundt det svarte hullet...

Denne grensen, hvor lyset begynner å gå i bane rundt det svarte hullet - kuleformede skillet - kalles fenomenhorisonten (engelsk: event horizon.)

Det lyset som kommer innenfor fenomenhorisonten blir oppslukt eller "svelget" av det svarte hullet og vi får aldri se mer til det. Kommer en stor stjerne inn i dette svarte hullet, vil den også bli oppslukt. Jo mer materie vi "mater" inn i det svarte hullet, desto mindre vil det bli, og desto større gravitasjonskraft vil det få.

FENOMENHORISONTEN

La oss se nærmere på hva som skjer ved fenomenhorisonten: Hvis en lysstråle eller et legeme bringes frem til fenomenhorisonten, forsvinner det av syne. Det blir altså helt usynlig. Det vil aldri komme ut igjen. Ved fenomenhorisonten vil altså all materie i prinsipp bli absolutt usynlig.

For det andre vil tiden stoppe ved fenomenhorisonten. Tar vi med oss et

atomur en tur til fenomenhorisonten, vil det gå stadig langsommere dess nærmere vi kommer. Hva som vil skje med atomuret når det kommer innenfor fenomenhorisonten er det ingen som vet.

Tenk på konsekvensene av at tiden stopper. Vårt rom-tid kontinuum består av materie og tid som et hele og som ikke kan adskilles. Tar vi bort tiden fra materien, er materien ikke lenger materie. Tar vi vekk materie fra tiden, er tiden ikke lenger tid. Derfor vil all materie som forsvinner inn gjennom fenomenhorisonten opphøre å være materie. Alt som er inni det svarte hullet er ikke materie fordi det ikke har tid. Fenomenhorisonten markerer altså slutten på rom og tid slik vi kjenner dem og slutten på materiens egenskaper.

Matematikken bak dette er ganske interessant.

For det fjerde vil fenomenhorisonten fungere som en total "kosmisk sensur". I prinsipp kan vi aldri få vite hva som skjer innenfor fenomenhorisonten. Det finnes intet som kan bringe ut informasjon derfra. Lysets muligheter er blokkert og intet kan komme ut av det "svarte hull". Derfor har det også fått sitt navn.

La oss trekke noen slutninger av dette. Innenfor fenomenhorisonten har vi en virkelighet som vi vet eksisterer, men likevel vet vi intet om denne virkeligheten. Vi vet at fenomenhorisonten eksisterer, men tror du at noen naturviter vil si at siden det som er innenfor ikke kan undersøkes og måles, så eksisterer det dermed ikke? Ingen naturviter vil hevde dette. Men den vitenskapelige materialisme påstår at det som ikke kan måles er uvitenskapelig og eksisterer ikke.. Hele den vitenskapelige materialisme i øst og vest er i dag basert på det standpunkt at det som eksisterer kan måles. Men dette stemmer altså ikke. I dette fysiske fenomenet har vi noe som i prinsipp ikke kan måles.

Figuren nederst består av to dimensjoner. Innenfor dette området eksisterer bare den virkelighet som har lengde og bredde. Vi kaller det for Flatland. Her lever flatlenderne et lykkelig liv og arbeider med sine vitenskapelige eksperimenter.

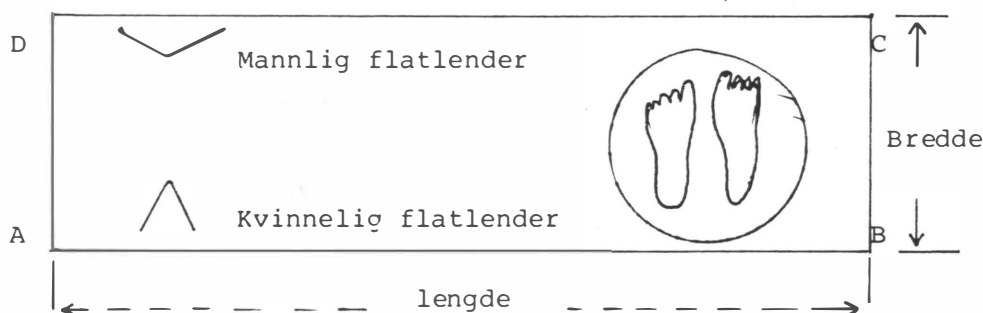
En dag oppdager man to ukjente avtrykk i Flatland. Flatlenderne undrer seg over hvor avtrykkene kan komme fra. De fleste sier at avtrykkene har oppstått av ingen ting, men noen protesterer og sier at alt må ha en årsak.

Flatlenderne er flinke vitenskapsmenn. De isolerte avtrykkene og satte mikroskopene igang med nøyaktige undersøkelser. Men etter en stund ble avtrykkene borte. Det ble selvfølgelig en stor diskusjon om dette i Flatland, og mens diskusjonen pågikk for fullt så dukket fotsporene opp igjen. Flatlenderne gjentok sine undersøkelser, men det samme forsvinningsnummer skjedde.

Da kalte de til seg en mann som het "Albertus Zweisteinus". Han var en meget lærd mann med hvitt hår, snakket dårlig engelsk, men var flink i matematikk. Han sa at han trodde alt måtte ha en årsak. Avtrykkene dukket opp og forsvant av seg selv og måtte dermed ha en hittil ukjent bakgrunn. Zweisteinus trodde på årsaksætningen, selv om han ikke kunne forklare alt ennå. "Men la meg få tenke litt," sa han.

Etter en stund meddelte han at han var kommet til den slutning at siden Flatland opplevde slike mirakler, så kunne ikke lengde og bredde være hele virkeligheten. Etter hans mening var Flatland ABCD en del av en større virkelighet. Det var lengde og bredde i Flatland, men Zweisteinus foreslo at det fantes en høydedimensjon i tillegg. Det som hadde skjedd var at et eller annet tredimensjonalt hadde satt sine fotavtrykk i Flatland. En del av dette tredimensjonale lå i samme plan som flatlenderne. Når føttene var plantet i Flat-

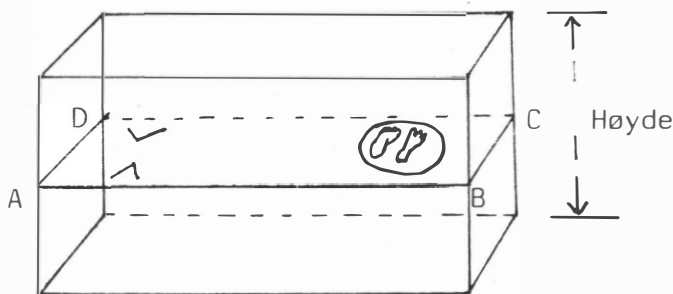
F L A T L A N D :

land og flatlenderne oppdaget dem og begynte sine undersøkelser, hva skjedde så? Jo, da ble foten løftet opp og flyttet videre, noe flatlenderne ikke kunne gjøre fordi de manglet dimensjonen for løfting. Når foten ble løftet opp, ble alle restriksjoner som flatlenderne la på avtrykket brutt. Noe tredimensjonalt kunne ikke beskrives ved todimensjonale lover.

Albertus Zweisteinius hadde rett da han sa at han trodde på årsakssetningen. Men ser du på årsakssetningen ut fra flatlendernes synspunkt, så er det umulig å forklare avtrykkenes plutselige tilsynekomst "ut av intet". Dette "mirakel" måtte forklares ved å anta at en tredje dimensjon eksisterte, ellers måtte årsakssetningen forkastes.

Mange lo av Zweisteinius og sa at han trodde på ting som ikke kunne måles. Zweisteinius sa at han ikke bare trodde på ting som kunne måles, men også at de målbare tingenes virkelighet var adskilt fra den andre virkeligheten ved en "fenomenhorisont".

AVTRYKK I BAKKEN OG LYSENDE OBJEKT

I Sunnmørsposten for 21. august kunne en lese om noen merkelige avtrykk i bakken i Hornindal. Torven var trykket rett ned "som etter et stort trykk ovenfra". Men man ville ikke spå om UFO...

Noe senere kom rapporten om et merkelig, ovallt og lysende objekt på himmelen over Sula. Det lå nok nær å koble disse to meldingene sammen, slik man så ofte ser eksempler på i UFO-litteraturen.

Men så kom oppklaringen: Lysfenomenet hadde sammenheng med en lyskaster tilhørende elverket. Og avtrykkene i bakken, som forøvrig kunne ha vært hva som helst, hadde trolig sammengeng med bevegelser inne i haugen hvor de befant seg, ifølge en som har sett dette tidligere.

POPULÆRT: — Bøker om okkulte emner er «in» som aldri før, sier avdelingssjef Trond Løkeland.

Okulte emner

Av **TRULS SYNNESTVEDT** og **STEINER DØSVIK** (foto)

BERGEN (VG) Studentene i Bergen «pugger» bøker om okkulte emner. Litteratur om mystiske fenomener går unna som varmt hvetebrød.

— Bøker om alt fra astrologi til det okkulte er i skuddet i Bergen. Interessen er eksplosiv, og studentene er de ivrigste leserne.

Det sier avdelingssjef Trond Løkeland hos Beyer Bokhandel. Her er flere hyllemeter med bøker om emner fra drømmetydning til dommedag.

— Etterspørselen etter disse bøkene er blitt så stor at vi nærmest har vært nødt til å spesialisere oss på emner som astrologi, pyramidekrefter, UFO'er, urter, kinesiske stjernetegn, telepati og dessuten spåkort, sier Løkeland.

Det er ikke alltid hyggelig å få rett... Ovenstående klipp fra VG for 31. august taler for seg selv.

Den 14. september venter vi dosent Curt Roslund fra Chalmers Tekniska Högskola i Göteborg på besøk hos NIVFO, Trondheim. Hovedhensikten med besøket er å gjennomgå kurser som man ved Chalmers har laget for imøtegåelse av pseudovitenskap, først og fremst astrologi i relasjon til astronomi.

Klippet vil tale for at det ikke står bedre til her på berget enn i Sverige, når det gjelder bølgen av pseudovitenskapelig villfarelse som ruller frem ...

I neste nummer av NIB vil vi bringe mer om dette.

SCIENCE FICTION OG VITENSKAP

Stjerneskip, fremmede vesener, kyborger, kloner, byer i verdensrommet, tidsreiser, hyperrommet, kryonisk dvale, overføring av materie, telekinese - - dette er sentrale emner i science fiction. Hva står disse ordene for .. ? Hvilke av science fictions mirakler har støttet i vitenskapelige data, og hvilke er rent tankespill .. ? Mange fremsynte påfunn i eldre science fiction er blitt virkelighet - atomvåpen, panservogner, sentralstimulerende midler, kunstige satellitter, romferder og genmanipulering ble forutsagt av forfattere som H.G. Wells, Aldous Huxley og Robert Heinlein. Hva sier så vår tids science fiction om fremtiden, og hva ligger gjemt i det tusenåret vi nærmer oss ?

KAN SCIENCE FICTION FORUTSI FREMTIDEN ?

Science fiction-spesialisten Peter Nicholls viser oss hvordan vitenskapen overgår science fiction og hvordan det ser ut som diktning, bygger på en sikker vitenskapelig grunn. Noen av ideene i science fiction, som enorme stjerneskip for utforskningen av det ytre rom, ligger langt inne i fremtiden. Andre, som kloning av mennesker, er rett rundt hjørnet. Tidsreiser ble før regnet som en teoretisk umulighet, men med de eventyrlige oppdagelsene i moderne fysikk - - hvem vet? I boken SCIENCE FICTION OG VITENSKAP gir Peter Nicholls oss en forsmak på en ny verden.

* * *

Bokens første kapittel tar for seg romferder. Det omfatter spørsmål som avstandsproblem, fremdriftsmetoder, romstasjoner, gruvedrift på månen og asteroidene, kolonisering av andre planeter osv.

Kapittel 2 tar opp spørsmålet om energi, og kapittel 3 går inn på det evige spørsmålet om liv andre steder i universet - er vi alene? Fremmede intelligente vesener på jorden, den første kontakt, de fremmedes kroppskjemi, fremmede samfunn osv.

Kapittel 4 handler om det muliges grenser, og 5 om tidsreiser og andre universer, som f.eks. spørsmålet hva er tid ...

Kapittel 6: Verdensbrann og katastrofe, krig i science fiction, fremtidens våpen og biologisk og kjemisk krigføring med mer.

Kapittel 7: Intelligente maskiner, som mekaniske hjerner, industriroboter og kunstig intelligens.

Kapittel 8: Mennesker og supermennsker, bedre hjerner, mutasjoner, nye organer i stedet for gamle, elding og udødelighet, genbygging m.m.

Kapittel 9 og 10 er viet til drømmer og mareritt om fremtiden: Maskinene og fremtidssamfunnet, teknologisk tyranni, forming og hjernevask etc. Videre sirnets krefter: Åndsvitenskapenes utkanter, hvor f.eks. telepati er berørt.

I kapittel 11 er man kommet frem til velkjente tema som flyvende tallerkener, gamle astronauter a la Däniken, tapte sivilisasjoner og den slags.

I siste kapittel (12) får man en meget aktuell og interessant vurdering av gal vitenskap i science fiction; pseudovitenskap kunne vi si. Elementære fysiske feil påvises. Her berøres også hypotesen om "den hule jord", usynlighet og feilslåtte spådommer.

Boken er naturligvis også forsynt med en biografi og register.

Science fiction er omtrent like gammel som moderne vitenskap; den går tilbake til den industrielle revolusjon. De endringer den har gjennomgått på 1800- og 1900-tallet har gjenspeilet endringer i vitenskapen. Gamle forenklede særnheter i fysikken og kjemien er blitt borte; mer sammensatte og tøyelige mønstre fra naturens ytringer er kommet i stedet. Men både SF og publikum har ofte vært trege til å ta opp det nye. Lenge etter at fysikerne hadde delt atomet opp i et innviklet og skiftende mønster av protoner, nøytroner og elektroner, fortsatte SF-forfattere å skrive om folk som blir knøttsmå og oppdager at atomer er tette små verdener der orsmå folk bor på overflaten.

Det er mange slags vitenskap i science fiction (SF). Den mest kjente består i en tenkt fremtidsteknologi som føres videre (som Jules Vernes Nautilus) fra det vi alt vet. Noe av dette vil høyst sannsynlig finne sted i nær fremtid.

En annen viktig type vitenskap i SF er den "imaginære". Den kan virke enda mer spekulativ, for ikke å si tåpelig.

Så har vi den kontroversielle vitenskap (mest aktuell i vår sammenheng); emner for spekulasjon som blir avvist av de aller fleste forskere, men som kjent fremmet av et overmåte taleført mindretall...

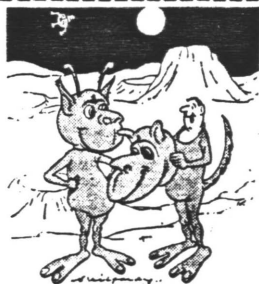
At SF-forfattere av og til spår riktig er ikke noe mirakel. De som er gode følger med i utviklingen innenfor vitenskap og teknologi. SF-litteraturen spår ikke på alvor. Men når hundrevis av forfattere slipper fantasien løs i alle retninger må en og annen treffe blink. Men de fleste bommer.

SCIENCE FICTION OG VITENSKAP er en fortreffelig bok, et ypperlig og tungtveien- de bidrag til motvekten mot utbredelsen av pseudovitenskap. Alle burde lese den, og for NIVFO's folk burde den være obligatorisk !

(KS)

PETER NICHOLLS: SCIENCE FICTION OG VITENSKAP

208 sider, innbundet
Universitetsforlaget 1983

-Nu tar vi av de
hår fåniga mas-
kerne, når ast-
ronauterna åkt
hem.....

UKEBLAD, KJENDISER OG UFO ...

I Norsk Ukeblad nr. 27/84 har man startet en UFO-reportasje igjen, og i tradisjonell stil. Den innleder med Hjørdis Hokstads beretning (NIB nr. 4/81) i enda en ny versjon - som vanlig ganske forskjellig fra den opprinnelige historien.

Videre finner man Borghild og Ola Roens observasjon av 26. januar 1981 (NIB 2/81), meteor-hendelsene fra Søndre Land og Østre Toten i 1980 og 1981, de tre bygningsarbeidernes syn ved Hvam i Skedsmo 1982 (NIB 1/83) og August Holens jakthistorie fra Hessdalen (NIB 1/83), som virker tydelig inspirert av bygningsarbeidernes fortelling.

Allerede i den første artikkelen har man plukket frem den evig-grønne Mosjøen-saken fra 1954, om de to søstrene som møtte en tvillingbror av Adamski's Orthon fra Venus. (NIVFO's hefte: "Norsk Nærkontakt av tredje Grad".)

I nr. 28 er det kjendisenes tur til å stå frem med sine UFO-syner. Første mann ut er visesangeren (ikke utfologen) Finn Kalvik, som sier: "Det skjedde noe inni meg da den osteklokkelignende gjenstanden steg opp over meg. Det var akkurat som om jeg fikk en åpenbaring da den eksploderte i et kraftig lys og forsvant." "Livet Mitt ble forandret", forteller han.

Bladet bringer et stort bilde av visesangeren, hvor han holder opp to fotografier av åpenbaringen, som han sier fant sted på Kanariøyene i 1977. Men bildene viser intet annet enn den berømte Tenerife-saken fra 5. mars 1979, forlengst oppklart som en rakettoppskytning fra undervannsbåt. Så det later ikke til at åpenbaringen har gjort større inntrykk enn at man bommer på tidspunktet med to år.

De øvrige kjendisene er ekteparet Sølvi Wang og Egil Monn-Iversen, samt Inger Lise Rypdal.

Sistnevnte forteller om et slags skålform- et objekt, som hun i den ene setningen sier var blankt og i den neste mørkt. Og en blank mørk gjenstand må jo fortone seg ganske merkverdig... Hun betegner dette som en stor opplevelse, og er sikker på at det var en UFO - en gjenstand ute fra det ukjente verdensrommet. Hun tror at det er mange som klarer å "bortforklare" et slikt syn, men lar seg ikke rokke i troen på fenomenets utenom-jordiske herkomst av den grunn.

Så er det bare å avvente flere åpenbaringer.

VELIKOVSKY

I SØGELYSET

GJENNOM MANGE ÅR HAR DET VÆRT UTGITT BØKER OM DE MEST UTROLIGE TEORIER: CHARLES BERLITZ HAR UTBREDT MYTEN OM BERMUDA-TREKANTEN, ERICH VON DÄNIKEN HAR SKREVET OM FORTIDENS ASTRONAUTGUDER - OG IMMANUEL VELIKOVSKY HAR POSTHUMT FÅTT ET COME BACK MED SINE KATASTROFE-TEORIER AV ANTI-DARWINISTISK KARAKTER.

Immanuel Velikovsky (1897-1979) sjokkerte både menigmann og den vitenskapelige verden da han fremla sin teori om kosmiske kollisjoner mellom jorden, Venus og Mars i historisk tid. To av hans bøker er nylig oversatt til dansk men kontroversen omkring dem er nærmest ukjent.

* * *

Den 3. april 1950 utkom i USA en bok med tittelen "Worlds in collision". I tyve uker i strekk lå den øverst på bestsellerlistene til The New York Times og The New York Herald Tribune. Noe som kanskje kan forekomme merkelig når man vet at det dreier seg om et digert verk om astronomi og oldtidshistorie, avfattet i et vitenskapelig språk og forsynt med hundrevis av fotnoter og litteraturhenvisninger. Men de teoriene verket fremla var så usedvanlige at de utløste en rasende og innviklet debatt, som også mange vitenskapsfolk tok del i. Og ennå i dag er det langt fra oppnådd enighet i saken.

I den danske avisen Nationaltidende for 10. desember 1950 kunne man lese en artikkel under denne lovende overskriften: "Ødelegges jordens kultur av klodenes sammenstøt?"

I artikkelen fortelles det at sinnene i USA er sterkt opptatt av muligheten for kollisjoner mellom jorden og andre planeter, "etter at det ansette fagvitenskapelige forlag Macmillan Co. hadde utgitt en bok, "Sammenstøt mellom verdener" av polakken Immanuel Velikovsky. Boken var godt på vei til å bli en publikumssuksess og en virkelig

gullgrube for utgiverne, da forlaget plutselig bekjentgjorde at det ikke ville ha mer med den å gjøre. Utgivelsesretten gikk over til et annet forlag. Det ble påstått - og siden ikke benektet - at Macmillan Co. oppgav denne så glimrende inntektskilden fordi de amerikanske universitetene nektet å motta forlagets bokselgere. Og vitenskapsmenn, som var faste leverandører av lærebøker og vitenskapelige skrifter de forfattet for forlaget, avslo å ha mer med det å gjøre.

Det kan tilføyes at fremtredende amerikanske vitenskapsfolk tvang igjennom avsettelsen av den redaktøren på Macmillan som hadde stått for utgivelsen av Velikovskiy's manuskript, og av lederen for Hayden Planetarium i New York, som hadde planlagt et program som skulle rekonstruere hendelsene i "Worlds in collision".

* * *

Etter den langvarige kontroversen, og nå er fornyet interesse for Velikovsky, står det sentrale spørsmål stadig igjen: Har mannen rett? Kan hans tese bevises? Kan den motbevises? Er det vitenskap?

Det er disse spørsmål omskrevne bok prøver å belyse.

I innledningen, som utgjør seks sider, får man en ganske fullstendig gjennomgåelse av bakgrunnen for Velikovskiy-emnet. Deretter kommer et innslag av Isaac Asimov om kjetterens rolle. Den verdensberømte forfatteren spør: "Hva gjør man med en kjetter?" Og han kommenterer: "Hvis det omtalte 'man' er en maktfull, ortodoks religiøs gruppe kan

kjetteren bli brent på bålet. Er det en maktfull, ortodoks politisk gruppe så kan han sendes i konsentrasjonsleir. Og hvis "man" er en maktfull, ortodoks samfunns-økonomisk gruppe kan man forhindre kjetteren i å tjene til livets opphold.

Men hva nå hvis "man" er en maktfull, ortodoks vitenskap ? Asimov mener at man i det tilfellet ikke kan gjøre særlig mye, da selv den sterkeste vitenskapelig ortodokse gruppe ikke har mye makt. Rett nok kan man innenfor det etablerte vitenskapelige samfunn gjøre en hel del dersom kjetteren selv er vitenskapsmann, og Asimov har en del betraktninger omkring det han kaller "interne kjettere" og "eksterne kjettere". Sistnevnte er altså de kjettere som står utenfor det vitenskapelige etablissement. Han berører Galilei og Darwin og viser hvordan kjettere av og til kan få rett. Men her må man ikke la seg forlede av det inntrykk at alle kjettere får rett ! En må huske på at for hver av de som fikk rett har det vært i dusinvis av interne kjettere som tok fullstendig feil. Og de blir som regel ikke nevnt.

VELIKOVSKIANISMEN

Av alle eksterne kjettere er Velikovski den som har kommet nærmest når det gjelder å sette den vitenskap han har angrept i forlegenhet:

1. Velikovsky var forhenværende psykiater. Han hadde en evne til å lyde som om han visste hva han snakket om, når han trenger inn på astronomiens enemerker. Han klarte å bruke det vitenskapelige språk tilstrekkelig bra til å imponere legmannen.

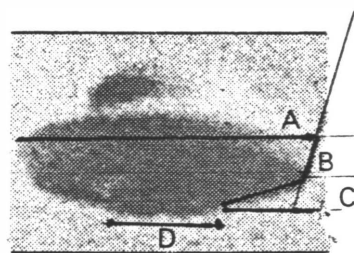
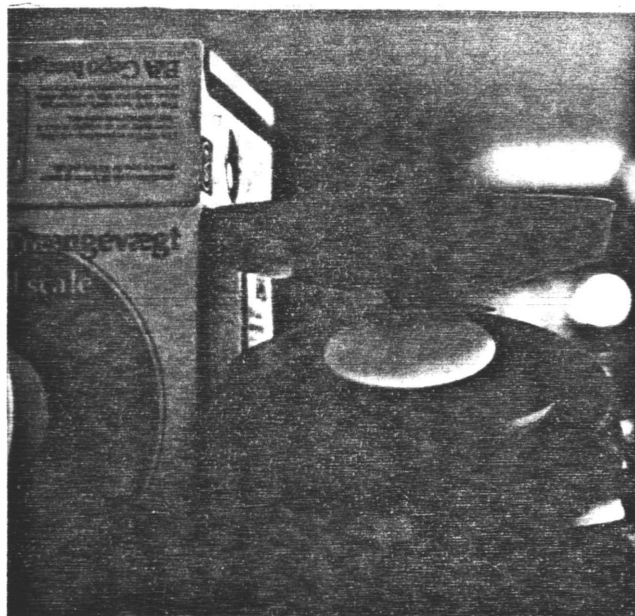
2. Han var en interessant forfatter.

3. Velikovskis teori i "Kosmiske kollisjoner" har til hensikt å påvise at en stor del av Bibelen er bokstavelig sann, at de mirakuløse hendelser som beskrives i det Gamle Testamente virkelig skjedde. Ganske visst forlater han hypotesen om at miraklene skyltes guddommelig inngripen, og innsetter i stedet en langt mindre tilfredsstillende hypotese om planetarisk ping-pong. Men det endrer bare lite ved det faktum at i vårt teistiske samfunn vil enhver påstått oppdagelse som peker i retning av at Bibelen er sann, trolig bli hilst velkommen av almenheten.

UFO-bildet..

Fortsatt fra side 25

Nedenfor ser vi nevnte vektskål. Den er dessverre ikke her fotografert i riktig vinkel, men når skålen holdes opp slik at man ser den i samme vinkel som UFO'et blir likheten forbløffende. Men ikke nok med dét. En sammenligning av proporsjonene viser også full overenstemmelse, så langt det er mulig å foreta en nøyaktig måling av UFO'et på bildet. Se skisse.

Linjene A, B, C og D gir de samme forholdstall for UFO-bildet og vektskålen. Et høyst besynderlig sammentreff ?

En uttalelse vil bli offentliggjort så snart alle undersøkelser er avsluttet.

UFO-entusiastene vil her kanskje bli minnet om skriften på veggene:

mene, mene tekkel, ufarsin

Disse tre punktene er i seg selv nok til å forklare Velikovsky's popularitet.

Asimov stiller til slutt spørsmålet: Er Velikovskianismen da, sett fra et vitenskapelig standpunkt, ikke annet enn et irritasjonsmoment og et tidsspille? Han svarer selv: På ingen måte. Den er særdeles nyttig i flere henseender. Enhver kjettersk idé som markerer seg så sterkt at den kan tiltvinge seg vitenskapens oppmerksomhet, kan ruske opp i vitenskapsfolkene slik at de tar grunnlaget for sine anskuelser opp til fornyet prøving.

* * *

Neste innslag i boken er skrevet av vår gamle kjenning James Oberg. Etter å ha diskutert bakgrunnen og kommet med en del slående kommentarer, gir Oberg noen eksempler på Velikovsky-påstander og holdbarheten i dem:

Velikovsky forutsa at planeten Venus ville avgi varme på grunn av dens korte og voldsomme historie. Men det stemmer ikke. Den avgir ikke mer varme enn den mottar fra solen, og den er heller ikke i ferd med å kjøle av, slik Velikovsky sa. Han avviste likedan sterkt teorien om at den høye overflatetemperatur på Venus skyldtes drivhuseffekt.

Vår egen måne er et annet godt eksempel. Velikovsky's tilhengere gjør mye ut av hans forutsigelse av "hyppige måneskjelv" og "remanent magnetisme". Men måneskjelv er ikke "tallrike", de er svake og skjeldne. Han sa at astronauter kunne oppleve et måneskjelv bare de gikk noen få timer på månen. Men i virkeligheten kunne de bli der i hundre millioner år uten at dette ville skje. Velikovsky forutsa at dødbringende mengder av radioaktivitet ville true måne-astronautenes liv. Men det var ikke tilfellet. Han sa at overflaten hadde vært dekket av vann for kun noen tusen år siden, men der ble ikke funnet det minste spor etter dette vannet. Han påsto at kraterne var blitt skapt av bristende bobler på måneoverflaten og av interplanetariske lynnedslag. Men ingen beviser ble funnet. Han erklærte at "innenfor menneskehetens hukommelse" var månen blitt fanget inn i sitt kretsløp rundt jorden. Disse og andre påstander var så forskjellige fra enhver mulig tyding av Apollo's data om månen at det ikke kan undre noen at profesjonelle rom-vitenskapsfolk ble særdeles vrede bare de hørte Velikovsky's navn.

Det finnes andre eksempler hvor Velikovsky her fremsatt feilaktige forutsigelser, og Oberg lister opp en hel rekke.

OM VELIKOVSKYS KILDER

Dette interessante kapitlet er skrevet av Bob Forrest, som forteller bl.a.: "Det jeg fant ut var opprørende. Gang på gang oppdaget jeg at Velikovsky hadde tvunget sitt kildemateriale til å stemme overens med sine teorier, simpelthen ved å bortredigere besværlige detaljer. (Muligens ubevisst.) Andre ganger hadde han revet sitater ut av deres sammenheng, og i noen tilfeller rett og slett foretatt omskriving av "sitatene", slik at de sa det han ønsket at de skulle si."

Bob Forrest gjennomgår og beskriver Velikovsky's metoder, noe tilhengerne ikke synes å ha brydd seg med. Et velkjent aspekt ved off-beat litteraturen i sin alminnelighet!

EN ANALYSE AV "KOSMISKE KOLLISJONER"

Og så er turen kommet til en annen ikke ukjent person, nemlig Carl Sagan. Og her kan det passe med et kortfattet resymé av Velikovsky's hovedtese:

Sagan sammenholder den med de begivenheter vi hører om i Mosebøkene. Planeten Jupiter spydde ut en stor komet, som streifet jorden omkring 1500 f.Kr. De forskjellige plager og faraoniske trengsler som det fortelles om i 2. Mosebok, springer direkte eller indirekte ut fra dette møtet med en komet: støv som farger vannet i Nilen blodrødt faller fra kometen. Skadedyrene som herjet Egypten kommer fra kometen. Fluer og muligens skarabeer faller ut av kometen, mens varmen fra den får de innfødte, jordiske frosker til å formere seg med rivende fart. De jordskjelv som kometen forårsaker jevner egypternes-, men ikke hebreernes, boliger med jorden. (Det eneste som ikke synes å falle ned fra kometen er kolesterol til å forherde Faraos hjerte.)

Alt dette faller tydeligvis fra kometens koma, for i samme øyeblikk som Moses reker ut sin stav over Rødehavet deler det seg - enten på grunn av en tidevannseffekt eller på grunn av en ikke nærmere angitt elektrisk eller magnetisk vekselvirkning mellom kometen og Rødehavet.

Da hebréerne har nådd i sikkerhet på den andre siden har kometen åpenbart atter fjernet seg så mye at det delte vannet kommer strømmende tilbake og drukner Faraos krigshær. Under de følgende fire års vandring i ørkenen ernærer Israels barn seg av manna fra himmelen, som viser seg å være kullhydrater fra kometens hale. En gjennomlesing av "Kosmiske kollisjoner" gjør det klart at de ti plager og delingen av Rødehavet skyldes to forskjellige passasjer av kometen, med en måned eller tos mellomrom. Etter at Moses er død og Josua satt inn i hans sted som folkets leder, kommer kometen hvinende tilbake og streifer påny jorden. Nettopp som Josua sier: "Sol, stå stille i Gibeon, og måne i Ajjalons dal," opphører jorden lydig å rotere, slik at Josua kan seire over fienden. Heretter foretar kometen en så voldsom kollisjon med Mars at at denne slynges ut av sitt kretsløp og foretar to nær-kollisjoner med jorden, som utsletter den assyriske kong Sankeribs hær nettopp som denne er i ferd med å plage livet av en senere generasjon israelitter.

Sluttsresultatet ble at Mars ble kastet inn i sitt nåværende kretsløp, og kometen inn i et sirkulært kretsløp rundt solen - hvor den ble planeten Venus. Jorden hadde i mellomtiden på en eller annen måte begynt å rotere igjen med nesten samme hastighet som før disse sammenstøtene. (Alle bør unne seg selv fornøyelsen av å lese hele Carl Sagans innlegg !)

FORVIRRINGEN FORTSETTER

Bokens siste kapittel er skrevet av Kendrick Frazier. Han er utdannet journalist og redigerer det ikke ukjente tidsskriftet The Skeptical Inquirer. Tidligere var han redaktør av Science News.

Også denne forfatteren har nedlagt et stort arbeide i å avgjøre hvorvidt en rekke av Velikovskys påstander har noen vitenskapelig gyldighet eller ikke. Og hans konklusjon er klar: Det har de ikke. Likevel, sier han, er det neppe håp om at de som markedsfører og konsumerer den Velikovskiske forvirring vil komme på bedre tanker. Den psykologiske tiltrekning som Velikovskianismen utøver på visse grupper i samfunnet er ganske enkelt for sterk. Det beste er å bevare sin sans for proporsjoner og se litt humoristisk på tingene.

Boken er forsynt med biografier og litteraturliste.

SKRIV ETTER BOKEN OG LES DEN !

IMMANUEL VELIKOVSKY

VELIKOVSKI I SØGELYSET

Redigert av Jens Laigaard
101 sider

Pris: Danske kr. 69,25

+ Porto " 7,50

WEGNER's FORLAG

Postboks 6
DK-9320 HJALLERUP
Postgiro 1 09 50 72

Udgiver af
SKEPTICA-litteratur

«UT-AV-KROPPEN-OPPLEVELSER»

Et psykologisk fenomen?

DEL 3

INDISIENE ER SVAKE

Jeg har bare skummet disse forskningene men jeg vil gjerne spørre hvilke konklusjoner de kan støtte. Det blir ofte sagt at uvanlige påstander krever uvanlige bevis. Men jeg vil heller gå ut fra at det er helt vanlig at noe kan forlate kroppen og utføre disse paranormale handlingene.

Anta et øyeblikk a priori at det sannsynligvis forholder seg slik. Tyder da disse indisiene på at så er tilfelle? Jeg mener ikke det. De indisiene vi har er svake, selvmotsigende og statistisk meget marginale. Jeg mener at den rimeligste konklusjonen er at paranormale hendelser skjelden, om noensinne, pleier å inngå i de utenomkroppslige opplevelser.

Faktum er at om man ser nøkternt på indisiene slår det meg at det som er spennende, dramatisk, holdningsendrende og ytterst viktig med de utenomkroppslige opplevelsene ikke er de antatt overnaturlige aspektene, men heller selve opplevelsens natur. I så fall er det sløseri med tid å konsentrere så store anstrengelser på å lete etter psi i disse opplevelsene. Kanskje finnes det der, kanskje ikke, men det er ikke det eneste aspektet man bør forske i, ikke engang det viktigste.

Mer interessant er spørsmålet om opplevelsens natur. Hvorfor forekommer de så virkelige og hvorfor påvirker de folk så dypt? Hva er den utenomkroppslige verden, hvorfra kommer dens innhold og hvorfor synes den å påvirkes av tanken? Hvorfor finner utenomkroppslige opplevelser iblant sted når man slapper av, og iblant når man har vært utsatt for et ulykkestilfelle eller når det er stressende og noen ganger tilsynelatende uten noen som helst foranledning? Hvorfor opplever man særegne følelser ved adskillelsen fra kroppen og tilbakekomsten? Hvorfor er tunnel-opplevelsen så vanlig og sølvstrengen så skjelden?

Jeg mener det ville være mest fruktbringende for oss å konsentrere oss om disse spørsmålsstillingene.

Uten tvil kommer diskusjonene om psi og og letingen etter psi til å fortsette, men jeg skulle gjerne ville se fremover. Hvor langt kan vi nå om hundre år, eller bare om ti? På hvilken måte kommer diskusjonene til å ha blitt løst, og på hvilken måte kommer våre forskninger til å se ut i det perspektivet?

Personlig tror jeg at den forskning vi hittil har bedrevet kommer til å fortone seg som ganske overflødig. Jeg tror ikke at vi kommer til å løse problemet ved på en stadig fyndigere måte lete etter de skjeldne paranormale hendelsene.

Jeg tror snarere at vi kan få se to ulike forskningsprogram, der det ene baseres på idéen om at noe forlater kroppen og anvender forskningsmetoder av det slag vi er vant til innen parapsykologien, mens det andre baseres på idéen om at de utenomkroppslige opplevelsene er av psykologisk art.

Så smått kommer det ene programmet til å utvides og utvikles stadig mer, mens det andre kommer til å stagnere. For å uttrykke det med Lakatos: Den ene kommer til å gi et progressivt problemskifte, det andre er degenererende.

DEN FREMTIDIGE FORSKNINGENS VEI

Hvilket blir så hvilket?

Jeg vil ikke oppholde meg ved den første metodens teoretiske og empiriske svakheter, men heller i store trekk si hvor jeg tror at den andre metoden kan føre oss. Jeg kan ikke si at jeg kan forestille meg på hvilken måte den kommer til å utvikles i den parapsykologiske forskningens "andre århundre". Kunne jeg forutsi dét ville jeg enten være synsk, eller det skulle ikke behøves hundre års forskning.

Men jeg skal gjerne unne meg å spekulere litt om hvor ferden kan begynne.

Det mest spennende med reisen tror jeg er at vi kan finne at psykologien og okkultismen begynner å nærme seg hverandre. Jeg tror i det minste at visse idéer fra okkulte og magiske lærer kan gi en slags

veiledning. Det ville virkelig være ironisk om slike idéer som parapsykologien i stor utstrekning har unngått skulle komme til å bli anvendelige for psykologene.. Men la meg forsøke å forklare hva jeg mener !

Hvis de utenomkroppslige opplevelsene ses som en forandret bevissthetstilstand, så trenger vi en teori om disse tilstandene, hvor vi innenfor hvis rammer kan forstå slike opplevelser. Akkurat som med alle andre ikke kartlagte områder kan vi begynne med å lete etter et kart som gir oss de store trekkene. Og det er faktisk gjort mange forsøk på å kartlegge opplevelsenens "rom".

Analogien med rom og kartlegging er ikke bare overflattisk. Å utforske bevissthetstilstandene er i høy grad som å utforske indre rom (el. sfærer - red.) Akkurat som grensene mellom land og kontinenter av og til trekkes ganske vilkårlig, på samme måten adskilles og etiketteres visse bevissthetstilstander vilkårlig. Men liksom visse land adskilles av elver og fjellkjeder, hav og oceaner, mener jeg også at det finnes naturlige grenselinjer mellom visse bevissthetstilstander. Noen ligger nærmere hverandre og noen ligger lenger borte. Visse grenser er lette å krysse, andre vanskeligere. Jeg tror at noen til og med kan være "høyere" enn andre i et hierarki av formåenhet (evner.)

Men om et kart over slike rom er det vi trenger, hvordan skal vi bære oss ad for å kunne skape det ? Et svar er at vi kan gå på oppdagingsferd og dokumentere det vi finner.

Naturligvis har mange vært der tidligere. Mystikere, meditatører, magikere og andre har forsøkt å beskrive sine utforskinger og har mye å fortelle oss, om vi vil høre på. Tydelige drømmer ligger f.eks. meget nær utenomkroppslige opplevelser, mens vanlige drømmer ikke gjør det i det hele tatt. Bevisstheten når man er våken ligner mye på utenomkroppslige opplevelser, men skiller seg fra disse med en slags barriere - utenomkroppslige opplevelser synes å være noe adskilt i så henseende. De er vanskeligere å få når man er våken, men lettere når man har tydelige drømmer.

Slike vage uttalelser synes kanskje ikke å føre oss særlig langt. Beskrivelsen virker alltid utilstrekkelig. Men kanskje kan vi forene denne kunnskap med en psykologisk ramme for å beskrive den, og da få et glimt av en fremtid der slike uttalelser

kommer til å virke psykologisk vettige.

Som et lite eksempel har jeg tidligere forslått at for å få en utenomkroppslig opplevelse behøver man å konstruere et tenkt utsiktspunkt, og for at dette skal være overbevisende må man helt avskjæres fra, eller helt ignorere sanseinntrykk som opprettholder det normale utsiktspunktet. Så lenge disse vilkår oppfylles kan den utenomkroppslige opplevelsen fortsette, men om sanseinntrykk som har en tendens til å stabilisere det normale synet trenger seg på ved siden av den utenomkroppslige opplevelsens "annenstedssyn" kommer det normale kroppsbildet og utsiktspunktet med nødvendighet til å seire. Der er sterkt utviklede skjema.

Det finnes altså et slags forbudt område - en mellomtilstand som ikke kan opprettholdes. Det er av denne kognitive årsak at man så ofte synes å rase inn i kroppen igjen. Dette kan kanskje forklare Crookalls iakttakelse av at bevisstheten utslettes når man vender tilbake fra en astralprosjeksjon.

Susan Blackmore

Man bør ikke ringakte de erfaringer som er gjort av astralprosjeksjonens talsmenn. Ei heller av selve teorien. Som jeg tidligere har hevdet anser jeg ikke at idéen om et fraskillbart astrallegeme virker vettig, men derimot mener jeg at hele forestillingen kan si oss mye om opplevelsens natur.

Et aspekt som interesserer meg spesielt er den urgamle setningen at "like tiltrekker like". Det prinsippet brukes i mange magiske sammenhenger når man utformer og utfører ritualer og slike aktiviteter som å finne indre veier og å heve seg til et høyere plan. Når man tenker trekkes man til lignende tanker. Tenk på et vakkert sted og du er der ! Tenk onde tanker og du lokker til deg det onde !

(Fort.n.nr.)

«REBIRTHING»

Av Inga-Lill Thorsén

Rebirthingmetoden, slik den ble tillempet av Leonard Orr, består av en spesiell pusteteknikk, hvor man går tilbake til fødselen og løser opp traumatiske opplevelser i samband med den.

Følgende redegjørelse er et utdrag fra en eksamensoppgave i psykologi om rebirthing, skrevet høsten 1980 ved Stockholm-universitetets psykologiske institutt. Forfatteren kobler rebirthingmetoden til teorier av Rank, Grof og Leboyer.

BAKGRUNN

Omtrent samtidig med at Fredrick Leboyer i Frankrike utviklet sin forløsningsteknikk med s.k. myke fødsler, oppdaget amerikaneren Leonard Orr i Kalifornia, i midten av 1970-tallet, en metode hvor man uavhengig av alder kan komme i kontakt med sitt fødselstrauma og løse opp de spenninger som oppsto i forbindelse med fødselen.

Det hele begynte med at Orr la merke til at han hadde vanskeligheter med å forlate badekaret når han tok seg et varmt bad. Han fant at hvis han lå lenge i badet så fikk han kontakt med minner og innsikter fra sin tidlige barndom. Deretter tilbragte han regelmessig lange stunder i badekaret, og en prosess ble satt i gang der han langsomt, bit for bit løste opp sitt eget fødselstrauma. Oppdagelsene fra badekaret førte siden til at Orr utviklet den metoden som her er omtalt.

Til å begynne med trodde Orr at vannet var avgjørende for at prosessen skulle komme i gang. Rebirthingene fant da også sted i badekar med varmt vann. Den som skulle gjenfødtes gikk i badekaret iført snorkel og nesepropper. Man lå med ansiktet i vannet og pustet gjennom snorkelen, mens medhjelperen (the rebirther) og en assistent holdt kroppen i riktig stilling. Etterhvert ble Orr klar over at det var pusting og avslappingen i nærvær av en medhjelper som var det vesentlige i pros-

prosessen. Derimot øket intensiteten i opplevelsene kraftig ved rebirthinger i varmt vann (wet rebirths). Derfor anbefaler man ikke å gå på et senere stadium i prosessen (man bør ha utført minst 10 sesjoner.)

REBIRTHINGMETODEN

Metoden innebærer at man gjennom en spesiell pusteteknikk går tilbake til opplevelser i forbindelse med fødselen og øyeblikket før det første åndedraget. Det primære målet er å oppnå åndingsfrigjørelse, dvs. en total gjenopplevelse av det første åndedraget.

Naturen er umåtelig vis. Den har sørget for at den nyfødte får surstoff gjennom navlestrengen mens han lærer seg å puste gjennom lungene. Det er en ny opplevelse for barnet, siden det har ligget i vann så lenge. I moderne forløsningsteknikk er det dog ikke uvanlig at man klipper over navlestrengen innen den nyfødte har lært seg å puste naturlig. Barnet havner da i panikktilstand og tror at det holder på å dø. Dette gjør at det første åndedraget ofte kommer til under stor smerte og blir plassert høyt oppe i åndedrettsapparatet. Pusting forblir siden ufullstendig og overflatisk livet igjennom.

Ved å gjenoppleve det første åndedraget og frigjøre pusting kan vi bryte fødselstraumets makt over kropp og sjel, mener Orr.

Foruten pusting, som inntar en sentral plass i rebirthing-teknikken, er arbeidet med s.k. affirmations (bekreftelser) og medhjelperens rolle av stor betydning.

Slik beskriver Orr selv metoden (i det engelske tidsskriftet *Self & Society*) :

"Rebirthing-metoden innebærer at man løser opp fødselstraumets substans. Vi har lært oss å puste ut fra smerte og vi trakk dumt rok den konklusjonen at det er smertefullt å puste. I grunnen er rebirthing å gjøre pusting hel. Gjennom åndingen kan man på et par minutter pumpe emosjonelle problemer og fysiske sykdommer ut av kroppen. Nøkkelen til dette er å nyte av pusting."

ÅNDINGEN

Den som gjennomgår en rebirthing-sesjon (the rebirthee) legger seg ned så avslappet som mulig, og puster med den teknikk som beskrives nedenfor. Medhjelperen som sitter ved siden av, oppmuntrer den som puster til å fortsette med det uansett hva som hender. Det er vanlig at man ønsker å slutte når dype følelser kommer; man kan si at man puster inn i og gjennom følelsen, uten helt å gå opp i den, eller avreagere den, men også uten å undertrykke den.

Selve pusteteknikken innebærer at man puster høyt oppe i brystkassen med en rask, kontinuerlig rytme (betydelig raskere enn vanlig).

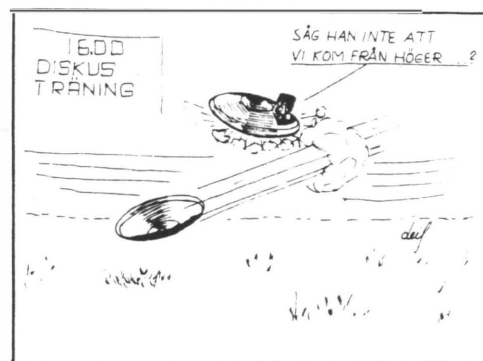
Leonard Orr sier i et intervju, tatt opp på bånd av forfatteren:

"Innåndingen er koblet til utåndingen i en avspen, kontinuerlig strøm, slik at inn- og utånding danner en sirkel uten noe opphold. Det er en avslappet, kontinuerlig rytme, hvor utåndingen frigjøres, dvs. tyngdekraften tar seg av utåndingen og når det skjer har man dobbelt så mye energi over til neste innånding. Så når det gjelder å lære mennesker dette må man lære dem hvordan man puster i en avspen, kontinuerlig rytme og få dem til å slutte med å holde tilbake eller drive på utåndingen. Man tar den tid man trenger ved innåndingen og frigjør deretter utåndingen helt. Så det de lærer seg er ganske enkelt å slappe av på utåndingen."

Det som siden hender når en person har ligget og pustet en stund, er at energi strømmer inn i kroppen og setter i gang en fysisk og psykisk renselsesprosess.

Leonard Orr

Leonard Orr:

"Kroppen fylles på denne måten med energi og når energien beveger seg i organismen oppleves det subjektivt som en stikkende eller vibrerende følelse, som begynner i en del av kroppen. Det kan være i hendene eller føttene, i hodet, bena eller i magen, og den blir sterkere og sterkere inntil hele kroppen er dukket ned i denne stikkende, vibrerende følelsen, som stadig blir sterkere inntil et visst punkt, dvs. til man når en "peak" eller klimaks. Deretter avtar den. Og når den så har avtatt naturlig så har pustingene en tendens til å bli mer rytmisk, avspenst og harmonisk. Og når stikningene nesten eller helt er over da er sesjonen slutt. Vanligvis tar det en til to timer de første gangene."

HYPERVENTILASJONS-SYNDROMET

Pusteteknikken i rebirthingmetoden innebærer at man hyperventilerer og i forbindelse med dette kan bl.a. mer eller mindre sterke krampetilstander oppstå. Disse symptomene benevnes ofte som "hyperventilasjons-syndromet" (rebirthing-terapeuter bruker det engelske ordet "paralysis".) Hyperventilering er i medisinske og psykologiske kretser et kontroversielt fenomen. Mange mener at den leder til hyperventilasjons-syndromet og at det kan være skadelig. Orr har dog en annen oppfatning. Hans teori bygger på de iakttagelser han sammen med sine medarbeidere har gjort på titusen personer, som hyperventilerte når de gjennomgikk rebirthing. Han mener at hyperventilasjons-syndromet er en naturlig del i rebirthing-prosessen. Fødselstraumaet hindrer oss i å puste fullt ut og pustingene blir derfor overflatisk.

Det som forårsaker de kramper som ofte blir nevnt er redsel. Redselen definerer Orr slik: Den energi som går med for å holde fast ved negative tanker, og som hindrer livsenergien i å flyte. Krampe-tilstandene oppstår vanligvis under de første rebirthingsesjonene, men forsvinner så snart redsel og negative tanker er blitt verbalisert og frigjort.

NEGATIVE INNTRYKK I FORBINDELSE MED FØDSELEN

I fødselsøyeblikket formes inntrykk av

verden, som vi bærer med oss gjennom livet. Ubevisst styres vi av disse inntrykk og mange av dem er negative. Orr:

"Årsaken til at disse inntrykk er negative er at folk ikke visste hva vi trengte da vi ble født, men i stedet gav oss slikt som vi ikke behøvde, såsom sterkt lys for våre følsomme øyne, lyd som var for sterk for ørene og hender som rørte ved vår følsomme hud altfor hardt. Noen av oss fikk til og med oppleve at man snudde oss opp-ned og holdt oss i beina, til tross for at vi hadde ligget sammenrullet i adskillige måneder, noe som medførte en umåtelig smerte."

De negative inntrykk som formes under møtet med livet og verden kan f.eks. være:

- Livet er en kamp
- Jeg får ikke hva jeg trenger
- Mennesker behandler meg dårlig
- Livet er smertefullt
- Livet er farlig

Ut fra disse inntrykk skapes senere individets eget nevrotiske mønster og den personlige lov som siden styrer individenes handlinger i ulike livssituasjoner.

I Self & Society skriver Leonard Orr:

"I ni måneder kjenner barnet ikke til noe annet enn innsiden av livmoren. Der er varmt og bekvemt helt til det blir for trangt. Barnet trenger å få oppleve straks etter at det er født at verden utenfor livmoren er et betydelig mer interessant sted med mange flere muligheter enn livmoren, og at verden kan være like bekvem og nytelsesrik som det sted det kom fra. Siden det var så traumatisk å forlate dette sted bruker likevel de fleste av oss hele vårt liv på å forsøke å komme tilbake til livmoren og opplever og oppdager aldri til fulle mulighetene i livet."

"AFFIRMATIONS"

Siden de tidlige beslutninger som formes i forbindelse med fødselen kommer opp til bevissthetsnivået under rebirthingprosessen, blir en viktig del i terapien å erstatte dem med deres positive motstykker, som man i rebirthing-metoden kaller "affirmations" (bekreftelser, bejaelse). Man kan si at "affirmations" delvis fungerer som positive suggesjoner, men også som et redskap for å komme ned til dyptliggende attityder og følelser. Eksempler på den positive bekræftelser som "affirmations" utgjør er:

- Livet er en nytelse
- Jeg kan få all den kjærlighet jeg behøver
- Jeg er OK
- Jeg har rett til å ha det bra
- Jeg er verd å elskes

Arbeidet med "affirmations" skjer hjemme. Den mest effektive måten, mener Orr, er å skrive dem ned. Man arbeider med noen få ad gangen. Har man f.eks. under en rebirthing-sesjon kommet i kontakt med følelsen av ikke å være verd kjærlighet, går man hjem og skriver ti ganger pr. dag "jeg er verd å elskes". Når man har skrevet dette noen ganger kommer med stor sannsynlighet noen svarsimpulser opp, hvilke man straks skriver ned ved siden av påstanden. Man fortsetter siden å skrive denne "affirmasjonen" hver dag inntil det ikke lenger kommer frem noen innvendinger mot påstanden. Deretter går man over til neste osv.

MEDHJELPEREN

At rebirthing-prosessen finner sted i nærvær og støtte av en erfaren medhjelper er av stor betydning.

Noen teoretiske kunnskaper for å bli medhjelper i rebirthing trengs ikke. Hva som derimot kreves er at man har arbeidet seg gjennom sitt eget fødselstrauma og frigjort pustingen - dette for å unngå at medhjelperens egne redsler og blokkeringer overføres til den som skal "gjenfødres".

Videre bør en medhjelper ha evne til å arbeide intuitivt og kunne skape en varm og trygg atmosfære for dem man arbeider med.

Leonard Orr:

"Medhjelperen er en psykisk mor. Det må være en intuitiv person snarere enn en tenkende, en som mer anvender kjærlighet og varme enn teknikk."

Under rebirthing-sesjonen følger medhjelperen hele tiden oppmerksomt med åndingsrytmen til den som ligger og puster. Det er viktig å passe på at pustingene ikke blir for langsom eller overflatisk og at pustingene skjer i brystkassen og ikke med magen.

OPPLEVELSER UNDER REBIRTHING

Disse kan variere betydelig, såvel mellom individ som hos hvert individ. Den ene sesjonen er skjelden den andre lik. Man kan f.eks. under en sesjon havne i rent psyke-

deliske tilstander, mens man under en annen sesjon kan ha opplevelser av en helt annen karakter. Der kan f.eks. utpregede kroppslige opplevelser dominere. Generelt gjelder dog at man under en sesjon fastner i en tilstand og så kommer denne tilstanden med stor sannsynlighet til å løses opp ved den neste sesjonen.

Mange som går igjennom rebirthing får mentale bilder fra den opprinnelige fødselen, og som oftest viser disse en utrolig klarhet og detaljrikdom. Det har f.eks. forekommet at personer som har vært bortadopterte har fått erindringsbilder av fødselen og den biologiske moren. Bilder av såvel traumatiske som positive opplevelser fra barndomsårene, såvel som innslag av transpersonelle fenomen, forekommer også. I det hele tatt finnes påfallende likheter mellom de opplevelser som Stanislaw Grofs LSD-pasienter beskriver (1) og de opplevelser som beskrives av dem som har gjennomgått rebirthing.

DISKUSJON

Siden Otto Rank i begynnelsen av 20-tallet skrev om fødselstraumaet og det traumatiske i å bli adskilt fra moren, har mye hendt når det gjelder synet på det nyfødte barnets evne til å kjenne og oppfatte omverdenen. Vi vet i dag - mye takket være Frederick Leboyer - at det nyfødte barnet er en uhyre følsom skapning. Innsikten leder til spørsmålet om hvordan vi kan redusere lidelsen for barnet i fødselsprosessen og hvordan overgangen til livet utenfor livmoren kan gjøres så myk og behagelig som mulig. Lidelsen kommer av manglende kunnskap. At leboyer-barn er mer avslappede, uredde, gråter mindre og synes å oppleve mer kjærlighet og fortrøstning i verden sammenlignet med andre barn, bekreftes av en undersøkelse gjort av Mme Rapaport, en fransk psykolog. (Den omtales i Self & Society, hvor opplysningene er hentet fra.) Undersøkelsen omfattet 1000 barn i alderen 1 - 4 år, som var født etter Leboyers metode. Man fant bl.a. IQ hos disse barna var vesentlig høyere enn hos gjennomsnittet, at de begynte å gå betydelig tidligere og at de ikke hadde hatt no-

en problemer med toalett-trening. Da mødrene ikke hadde hatt noen problem med barna var de mindre urolige, og relasjonen mor-barn var meget god.

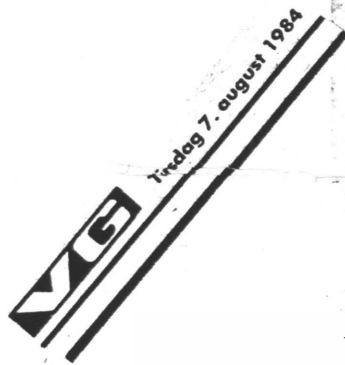
For oss som ikke er noen "Leboyer-barn" og som har dype spor etter de traumatiske opplevelser i forbindelse med fødselen, kan rebirthing være en verdifull mulighet til befrielse f.eks. fra dypt rotfestet ilske og skuffelse over at grunnleggende behov ikke er blitt tilfredsstillet. Mitt samlede inntrykk av rebirthing er at det er en meget kraftfull metode som ikke etterlater vedkommende som gjennomgår den upåvirket.

Først så jeg Orr's metode - ut fra hva jeg har hørt og lest - som en terapeutisk metode hvis hensikt var å frigjøre traumatiske opplevelser i forbindelse med fødselen. Men nå lurar jeg på om metoden ikke snarere bør betraktes som en form for yoga eller meditasjon. Siden Orr i 1976 begynte å benytte seg av rebirthing er metoden blitt utviklet. Hans egen oppfatning av metoden synes også å ha forandret seg en hel del. Tidligere sto kanskje fødselstraumaet og frigjøringen fra dets negative innvirkning mer i sentrum, mens man i dag taler om metoden som en pusteteknikk som har til hensikt kontinuerlig å rense kropp og sjel.

Innen yoga og meditasjon har ulike pusteteknikker en mange tusenårig tradisjon som søker å nå en forandret bevisshets-tilstand. I dag reiser mange fra Vesten til Østen - særlig India - som et ledd i en indre utvikling. Orr's tilknytning til indisk religion og filosofi er også åpenbar. I sin bok "Rebirthing in the New Age" (1977) forteller han om den åndelige mesteren Babaji, som han nå besøker hvert år. Kanskje er rebirthing svaret på et behov for en syntese mellom østerlandsk meditasjon og vestlig psykologi?

KILDE: SØKAREN nr. 7 - 8, 1981.

FOTNOTE: (1) Jmfr. NIVFO-Bulletin nr.1/83
"UFO-BORTFØRELSEN"

UFO

på Nordmøre

DERSOM DETTE ER EN FORFALSKNING, ER DEN
UHYRE DYKTIG UTFØRT, SIER OBERSTLØYTNANT
EINAR SMEDSVIK VED LUFTFORSVARSTABEN ..

Bildet er tatt med et svært enkelt amatørkamera av Pål Kristian Vaag utenfor hans foreldrehjem på Aure, Nordmøre. Han sier at klokken var omlag 13.00 og at været var godt da han tok "blinkskuddet".

- Det store luftfartøyet beveget seg langsomt nedover åsryggen. Jeg trodde ikke mine egne øyne - men fikk summet meg og sprang inn etter kamera. Like etter at jeg tok bildet, forsvant romskipet som et lyn.

Slik beskriver UFO-fotografen den utrolige historien fra 19. august i fjor. - Jeg ropte til mor at hun måtte komme ut og se hva som svevde i lufta like ved gården vår men hun kom dessverre ikke ut av huset.... Ingen andre enn han og moren var hjemme .

- Avstanden til romskipet var 150 til 200 meter. Jeg hørte ikke en lyd - alt var så absolutt helt stille. Plutselig skiftet det farge fra skinnende sølv til matt grå, og fór av gårde som om noen skulle ha sparket til det.

Vaag mener at fartøyet må ha vært fra 10 til 15 meter i diameter. Han bedyrer ektheten av bildet. - Jeg er overhodet ikke fotointeressert og aner ikke hvordan jeg evt. skulle ha gjort en slik forfalskning.

Vaag ventet helt til påske i år før han fremkalte filmen. Han turde ikke å si at han hadde fotografert et UFO av redsel for å bli stempet som bløffmaker og løgnhals. Han angrer på at han til slutt viste bildet til kamerater.

De som har sett VG for 7. august vil nok straks kjenne igjen saken. Det var et oppslag på forsiden bortimot uten sidestykke, med enorme bokstaver og UFO-bildet i farger.

Avisen følger opp saken dagen etter under overskriften:

"EKSPERTER FORBLØFFET"

Luftforsvarets bildetydere klarte ikke å avsløre UFO-bildet som Pål Kristian Vaag tok hjemme på tunet på Nordmøre i august i fjor, da VG bragte fotografiet til Rygge flystasjon i går. - Teknisk kan vi ikke sette fingeren på noe, sier kaptein Kåre Kvamme.

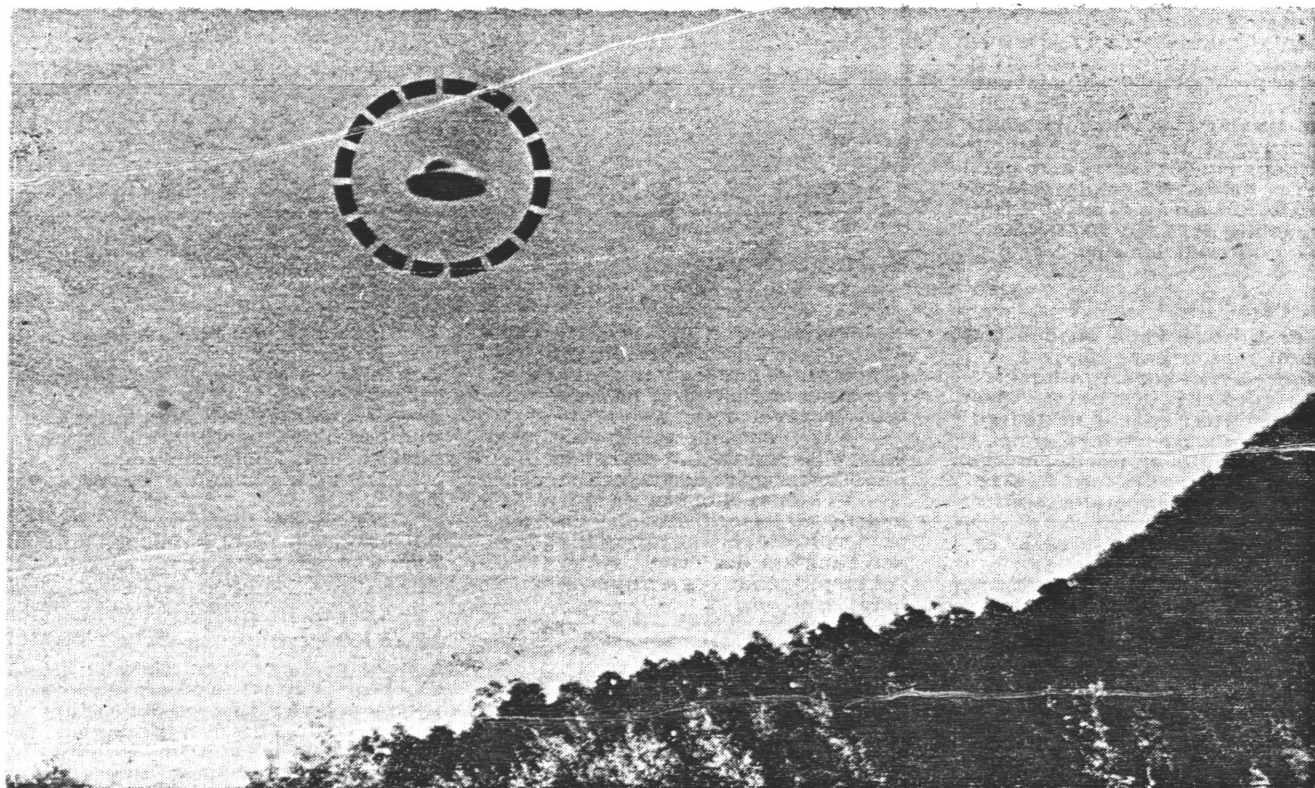
- Alt på bildet ser ut til å stemme. Lyset faller riktig inn på den flygende gjenstanden. Proporsjoner og vinkler ser riktige ut. Skarpheten i bildet er forbløffende. En fotomontasje er utelukket.

- Nei, jeg kan ikke ut fra bildet se at det er forfalsket. Jeg tror at det er helt umulig fototeknisk å bevise hverken det ene eller andre, sier Kvamme. Han legger ikke skjul på at han fortsatt er svært skeptisk til ektheten av bildet.

- Den eneste muligheten er at noe er kastet ut i lufta og at fotografen har fulgt objektet perfekt da bildet ble knipset, ellers ville det ha blitt uskarpt. Noe slikt krever stor dyktighet, eller utrolig flaks.

Kvamme sier at han selv har laget et like

(Forts. side 24)

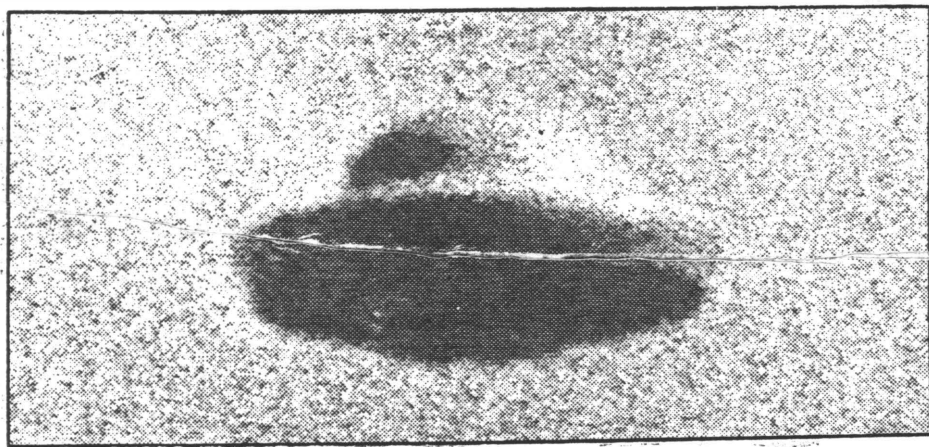

OVER : UFO-fotografiet, som skal være tatt den 19. august 1983
klokken 13.00, ved Aure på Nord-Møre.

UNDER : Forstørret utsnitt av objektet, og fotografen Pål Kr. Vaag
med sitt kamera.

Apparatet er et Kodak disc kamera av typen Kodak 4000.

Det er helautomatisk, uten avstandsinnstilling, blitz og
filmfremtrekk. Fotografen har ikke annet å gjøre enn å
trykke på knappen. Negativet festes på en "disk", og på
hver film kan man ta femten bilder.

godt UFO-bilde som det Vaag har tatt.
- Men jeg brukte mye avansert fototeknisk utstyr, sier han.

NIVFO VIL SE PÅ SAKEN, MEN

Etter disse ovasjonene tok vi kontakt med vedkommende journalist i VG, og det ble løselig avtalt at han skulle komme til Trondheim med filmen, som avisen skal ha kjøpt for en rundhåndet sum.

Imidlertid skulle det vise seg at journalisten i stedet hadde oppsøkt SINTEF med filmen, og resultatet av dette besøket sto å lese i VG den 11.8., under overskriften:

ULØST UFO-MYSTERIUM

Her fortelles det at VG tok bildet med til NTH, hvor det ble gransket under et av landets beste mikroskop. Heller ikke dette kunne fortelle sannheten om det etter hvert landskjente UFO-bildet...

- Det er lite eller ingenting jeg kan si om bildet. Elektronmikroskopet kan i det hele tatt fortelle lite om dette bildet - jeg kan dessverre ikke avsløre noe, sier forsker Jarle Hjelen, som ikke legger skjul på at han personlig er skeptisk til alle overnaturlige fenomen.

Journalisten avtale så et intervju med NIVFO, men heller ikke dette ble det noe av.

MER "EKSPERTISE" KOBLES INN

På dette stadium passer det utmerket å koble inn landets UFO-ekspertise, for på den måten å få uttalelser hvor man ikke risikerer at mystikken kan bli tonet ned.

Dette er en privat ufolog, som ifølge intervjuet alltid er på jakt etter UFOer og som samler UFO-rapporter i påvente av seriøs offentlig behandling. Han vurderer alle slike meldinger seriøst, heter det, og viser til historier fra UFO-litteraturen, som skulle gjøre det helt klart at UFO er et problem. (Kanskje må ufologene vente ennå bortimot førti år, før myndighetene og vitenskapen vil oppfatte dette...)

Slik er altså UFO-bildet fra Nord-Møre presentert hittil. Hverken luftforsvaret eller NTH klarer å avsløre fotoet, og en ufolog forteller om hvilket problem UFOene har vært i årtier. Uttalelser fra NIVFO er foreløpig omhyggelig unngått.

NIVFO'S ENGASJEMENT I SAKEN HITTIL

1. INTERVJU MED VITNET

Da det viste seg at Vaag var på førstegangstjeneste i hæren på Setermoen, dro Jan S. Krogh og Bjørn Erlandsen fra NIVFO NORD dit og fikk spurt ham ut om saken. Vaag forteller:

- Jeg satt på trappa hjemme og knyttet skollissene da et objekt kom ned lia i sør-øst. Etter en tid stoppet det opp ca. et minutt. Jeg sprang så inn etter fotoapparatet. Jeg ble litt "paralysert", hjernen ville inn men kroppen ikke. Da jeg kom ut fotograferte jeg objektet. Jeg fikk bare tatt ett bilde. Lyset hadde metallisk farge først, senere skiftet det til gråaktig. Jeg hadde omtrent tatt kameraet fra øyet da objektet forsvant med et rykk inn i tåken i østlig retning. Hele observasjonen varte ca. to minutter. Jeg følte meg meget overrasket under selve observasjonen, og lå lenge og tenkte over opplevelsen før jeg sovnet meget sent den kvelden.

- I oktober dro jeg på førstegangstjeneste i hæren. Etter hvert fortalte jeg kameratene mine om opplevelsen, og da jeg fikk fremkalt og kopiert filmen (hos Schrøder, Trondheim) delte jeg ut en del papirkopier av bildet. Senere, ved en anledning da jeg var helt blakk, solgte jeg filmen til en kamerat, Alf P. Buer for kr. 500. Buer gikk så videre til VG med bildet, og avisen kjøpte det for flere tusen kroner. Av dette får jeg bare 10%. Da jeg så oppslaget i VG den 7. august var jeg totalt uforberedt, og jeg er forbannet på Buer for at bildet ble vist offentlig. Da alt likevel var blitt offentliggjort hadde jeg ingenting imot å bli intervjuet av VG, som kom til meg samme dag for å ta bilder til utgaven den 8. august. Slik det hele har utviklet seg føler jeg meg snytt av Buer, men vi er likevel fremdeles gode venner.

- Den 10. august hadde Kodak en halvsides annonse, og her får jeg 50% av honoraret på ca. 4-5000 kroner. Den andre halvparten får Buer, som jeg jo solgte bildet til.

- Jeg tror objektet var et romskip, enten fra rommet eller her fra jorden. Tipper det første, sier Vaag, som forøvrig er abonnent på NIVFO-Bulletin.

Vaag er ikke sikker på datoen da bildet ble tatt, men har oppgitt 19. august 1983 som mest sannsynlig. Tidspunktet oppgis til ca. kl. 13-lokaltid.

Når det gjelder antall fotografier var Vaag meget klar i sin uttalelse om bare ett eneste. Ifølge pressefotograf Terje Mortensen

ved Verdens Gang i Tromsø var det et foto til på filmen. Dette viser samme motiv som det første, men uten objektet og skal være tatt like etter det første.

Det aktuelle bildet skal være nr. syv i en serie på 15, og bildene omkring dette viser ifølge VG bare portretter av kameraser etc., uten sammenheng med objektet. Det skal bemerkes at NIVFO ennå ikke har hatt anledning til å studere filmen.

Da bildet ble tatt hadde Vaag hatt kameraet i ca. to måneder. Selv betrakter han seg som en fotoamatør med litt teoretisk kunnskap om emnet, mens han til VG uttaler at han ikke aner hvordan han evt. skulle forfalske et slikt bilde. Fotografering hadde han drevet med lenge og pleide, på den tiden da bildet ble tatt, å fotografere ganske ofte.

Med det enkle apparatet som ble brukt kan man ikke forta noen spesielle innstillinger. En motor driver til og med filmen frem automatisk etter eksponering. Dersom objektet er en modell med kort avstand fra fotografen, ville det beste være å bruke et slikt disk-kamera fremfor et speilreflekskamera.

2. PRØVEFOTOGRAFERING PÅ STEDET

Kort etter intervjuet med fotografen, da det nærmet seg ettårsdagen for at bildet skal være tatt, sendte NIVFO to fotografier til "åstedet" på Aure for å se seg omkring og ta bilder. Søndag den 19. august klokken 13.00 var disse i sving med fotograferingen, og fikk bl.a. fanget inn Vaags motiv ganske nøyaktig.

3. SAMTALER MED LOKALE MEDIAFOLK

Straks etter at oppslaget hadde stått i VG tok vi kontakt med en del journalister fra de lokale aviser, samt med NRK i Ålesund, for å høre om noen kanskje kunne ha nærmere kjennskap til saken. Det hadde de ikke. De kjente til oppslaget i VG, og hadde snakket med Forsvaret, men lot til å oppfatte det hele nærmest som en slags spøk, hvor bildet ved et uhell hadde havnet hos VG. Man har sagt seg interessert i resultatene av NIVFO's undersøkelser. Dette ble omtalt i radioens distriktssending over Vigra.

VINKLING MOT MYSTIKK...

Slik avisen har fremstilt saken vil fotoet fortone seg som svært bemerkelsesverdig for den vanlige leser. Et sensasjonelt blinkskudd, som hverken forsvarrets eksperter eller Norges Tekniske Høgskole kunne avsløre som noen forfalskning!

Her er det spesielt to forhold en bør være oppmerksom på: For det første har vi en lang rekke eksempler opp igjennom tidene på angivelige UFO-fotografier som i flere år har forurett i pressen som ikke avslørte, selv etter "grundige undersøkelser". Men til slutt har avsløringen kommet likevel...

For det andre er det tydelig at forsvaret ikke har hatt eller benyttet det nødvendige utstyr for en slik analyse. Og når det gjelder NTH/SINTEFF så kunne man ikke vente at elektronmikroskop skulle kunne avsløre et fotografi som dette.

Imidlertid har vi tydelig forstått at såvel forsvarrets vedkommende som forsker Jarl Hjelen ved SINTEFF var temmelig skeptiske til saken, og til slike saker i sin alminnelighet. Forøvrig med god grunn!

HVA VISER SA FOTOET FRA AURE ?

Vi har kanskje visse teorier i så henseende allerede nå, men vil vente til resultatet av computeranalysene som vi har satt i gang foreligger.

Uten å insinuere noe som helst vil vi på dette stadium i undersøkelsene bare få peke på følgende:

Når vi vet at praktisk talt alle fotografier av UFO som hittil har vært publisert enten har vist seg å være falske eller avslørt som kjente ting, er det logisk å anta at så vil være tilfelle også med fotoet fra Aure. Det ville jo unektelig være temmelig bemerkelsesverdig dersom det til slutt skulle dukke opp et slikt objekt i virkelighetens verden! Dessuten:

Den nederste del av objektet på fotografiet selve "tallerkenen", synes å være så å si helt identisk med skålen på en kjøkkenvekt av fabrikkmerket EVA GEPO ... Denne er ikke laget på Mars, men i Danmark! (Side 12)

«Den som tenker må tro»

EN BOK SOM BEHANDLER:

- * NATURVITENSKAPENES FRAMVEKST
- * MATERIALISME I MODERNE VITENSKAP OG DENS KONSEKVENSER
- * LIVETS OPPRINNELSE OG MENING
- * EN SUNN NATURVITENSKAP

Boka er en rapport fra et seminar ved Universitetet i Trondheim. Her ble det bl.a. satt flere spørsmålstegn ved den rådende teori om at livet oppsto ved kjemiske reaksjoner i "urhavet". Denne boka er en av de første seriøse kritikker av den "vitenskapelige materialisme" som foreligger på norsk. Samtidig pekes det på et alternativ. Mennesket er mer enn et produkt av tilfeldighet og nødvendighet

Seminaret "Naturvitenskapens grunnlag og begrensning" ble arrangert ved Universitetet i Trondheim i 1979. Som ansvarlige for seminaret sto en komité av fem universitetslærere og tre studenter. Det fikk sin økonomiske støtte ved bevilgninger fra Utbyggingssekretariatet ved UNIT og kursavdelingen ved NTH. Både studenter og ansatte deltok på seminaret, som gikk over tre dager. Det ble holdt på engelsk.

De tema som ble tatt opp på dette seminaret er ting som stadig diskuteres i vårt land. En del nytt stoff til denne diskusjonen kom fram på seminaret, og med denne boka ønsker vi å presentere dette for et bredere publikum.

Under utformingen av boka har vi forsøkt å gjengi det hele så lettfattelig og og folkelig som mulig. En del av foredragenes muntlige stil er beholdt.

(Fra utgiverens forord til boken)

FORELESERE: Prof. A.E. Wilder Smith: Vitenskapsmann og spesialist i narkotikaspørsmål- Har tre naturvitenskapelige doktorgrader (kjemi, biokjemi og farmakologi). Utdannet ved Oxford, har vært forskningsleder og professor flere steder i Europa og USA. Har skrevet et titalls populærvitenskapelige bøker.

Udo Middelman: Utdannet som jurist og teolog i Tyskland, USA og Sveits.

Et gjennomgangstema i boken er den påstand at død materie ikke selv kan bli til liv eller skape liv. Det vises til DNA-molekylet, et system som lagrer informasjon. I biologien har vi altså informasjon om hvordan et stoff, f.eks. insulin, skal bygges, lagret i dette kjemiske systemet. I en menneskecelle er det nedskrevet nok informasjon på denne måten til å fylle 1000 bøker med norsk tekst, hver på 500 sider og trykt med den minste skrift som finnes. Kan vi finne ut hvor DNA-molekylet kommer fra, da er problemet løst.

Et spørsmål stilles: Er karbon, hydrogen, oksygen, fosfor, nitrogen og de andre atomene som må til for å bygge livet, i stand til å frambringe informasjonen som må til for å danne et menneske? Er den nødvendige informasjon lagret i atomenes kjerner, elektronene, elektronbanene og valensene, eller er den ikke det? Hvis den er må det være mulig å hente den ut derfra. Men vitenskapsmenn som har forsøkt å hente ut informasjon fra rå materie har kommet til den slutning at rå materie utvikler seg mot kaos (høy entropi) og ikke mot orden. Dette er en av termodyna-

mikkens viktigste lover. I DNA-molekylet har vi en ekstrem orden (redusert entropi.) Dessuten:

Hvordan oppsto lagringssystemet for informasjonen? Tror du at materien har kommet fram til alt dette av seg selv?

SAMMENHENGEN MELLOM KJEMI OG LIV

Her er et eksempel på denne grunntanken:

Hvis du leser Jacques Monod, vil du finne at han i begynnelsen av sin bok "Tilfeldigheten og nødvendigheten" sier at vi vet 80% av det som foregår inni *Escherichia coli* (en liten stavbakterie som brukes mye til eksperimenter.) Denne mikroorganisamen har det vært drevet intens forskning på i de siste 50 år, eller mer. Biokjemikerne har forsøkt å finne ut hvordan denne cellen fungerer, og vi kjenner 80% av denne kjemien. Monod sier at dersom det ikke var noen kriger og nok penger til forskningen, ville vi om ti år vite 100% hva som foregår i bakterien og også være i stand til å framstille den i laboratoriet.

Wilder Smith mener at Monod har rett på dette punkt. Monod sier videre at siden 80% av denne organismen er ren, død biokjemi, så vil han våge livet på at etter ti års tid uten krig og med nok penger, så vil alle 100% vise seg å være død biokjemi og intet annet. Så langt er dette greit.

Men dermed sier Monod, iflg. Wilder Smith at "Liv er kjemi" og senere: "Kjemi er liv". Han sier også at kjemiske reaksjoner var opphavet til denne cellen. Hva skal vi så si til dette?

Wilder Smith gir en illustrasjon:

- Min far var glad i biler, spesielt i Bentleyene. Han hadde en som han kjørte i årevis. Når du har flere gutter rundt bilen, går den fort i stykker. Dette er min erfaring og ble også dessverre min fars erfaring. Da min bror og jeg var ca 18 år, skulle vi gi bilen hans en overhaling. En Bentley inneholder mange tekniske finesser, og min far var svært betenkt over at vi plukket bilen hans fra hverandre. Vi gjorde det på låven og la alle delene fint utover gulvet med nummer på.

Jeg kunne ha sagt til min bror at alt vi har funnet i denne bilen var mekaniske lover. Alt virket i samsvar med de mekaniske lovene. Nå kunne vi også ha sagt

at de mekaniske lovene som gjorde at bilen fungerte, også må ha bygget bilen. Her var alle motordelene over hele gulvet perfekt ordnet og nummerert. De passet perfekt sammen og alt virket som det skulle. Derfor kunne vi ha snudd oss og sagt til far da han kom inn på låven og så alt ligge der: "Du trenger ikke bekymre deg. De lovene som bygget disse delene vil også sette bilen sammen."

- * * * * -

Foreleserne hevder altså at liv ikke kan oppstå av død materie. Det må være "noe" som kommer utenfra og blir tilført denne materien. Det vi trenger for å bygge en sunn naturvitenskap er å samle og betrakte alle fakta før vi gjør noe forsøk på å lage en tolkning og en teori. De fakta vi har i biologien er fakta om:

1. Materie
2. Energi
3. Teleonomi (Målsetting, formål hensikt)

Boken, som er på 116 sider, paperback - er utgitt av Prokla-Media.

Som en vil forstå omhandler disse forelesningene kontroversielle og fundamentale spørsmål. Vi vil inntil videre ikke krysse nærmere kommentarer til de synspunkter og påstander som foreleserne gjør seg til talsmenn for. I stedet vil vi med dette innslaget utfordre spesielt interesserte til å bidra med kommentarer, og så ta opp problemstillingene til nærmere vurdering etter hvert.

R E D

TUNGTVEIENDE UFOLOGISKE ARGUMENTER

En dag dukket en ikke ukjent sensasjonsjournalist og UFO-bokforfatter opp ved Hessdalen meteorologiske stasjon.

Han hadde fått høre om prosjektet, og satte dermed kursen mot UFO-dalen i bil for å gripe inn i den formastelige virksomheten...

Han overnattet i hagen hos Ruth Mary Moe, og etter å ha hvilt og trolig også styrket seg på annen måte, ble met.stasjonen tilbørlig invadert.

Dette skjedde den uken da Arve Fredriksen var sammen med Krogh der oppe. Fredriksen, som ikke tidligere hadde direkte erfaring med ufologiens hovedargumenter, fikk her en ypperlig anledning til å gjøre seg kjent med dette aspekt på nært hold.

UFO-mannen leverte disse solide argumenter i form av en malstrøm med skjellsord (hva ellers ?) og så rettet mot personer som ikke var tilstede, og mente naturligvis at prosjektet bare var tull, i forhold til alle historiene som er blitt satt i omløp.

Etter det selebre besøket oppdaget man at stasjonens skilt var blitt byttet ut med en plakatt, hvor påskriften lød:

"PLASMA TIL SALGS"

(Se autentisk fotografi)

Men man kan naturligvis forstå at det må være dypt frustrerende å stå uten andre argumenter enn skjellsord og hærverk..... Eller skal vi heller kalle det barne-streker

HARDE UFO-TIDER

Det ser ut til å ha blitt harde tider for UFOer. J. Allen Hynek's Center for UFO-Studies (CUFOS) måtte i 1981 stenge sitt Evanston-kontor og flytte en stor del av sine fjell med beviser til Hynek's hjem.

Ifølge en artikkel i Chicago Tribune har CUFOS ikke mer enn ca. 2000 abonnenter og bidragsytere på verdensbasis, og har måttet gå til slike nedskjæringer på budsjettet som å kutte ut sin meget oppreklamerte takstfrie telefonlinje ("UFO-hotline") i 1982.

En annen ting som later til å mangle hos Hynek er hukommelse. Han fortalte til en reporter fra Toronto Globe and Mail at han selv aldri hadde sett et UFO. Han må dermed ha glemt sine egne to fotografier av et antatt UFO, som dukket opp i hans bok *The UFO Experience*, og som også ble publisert og diskutert i *The Edge of Reality*, hvor han hadde Jacques Vallee som medforfatter.

* * *

I bladet *Fate* for oktober 1983, stappende fullt av annonser for psykiske lesere og den slags, skrev redaktør Jerome Clark: "Requiem for the UFO Age". Her klager han over at:

... bøker om UFO har sluttet å selge og forleggerne har sluttet å utgi dem. Kioskene med UFO-magasiner, som florerte for få år siden er alle ute av bildet. Dagens mediadekning av UFO - i den grad denne måtte forekomme - er for det meste harselerende. (*Newsweek*, som for få år siden sammenlignet Hynek med Galileo, sammenlignet nylig ufologi med kreasjonisme.) Når de i det hele tatt nevner UFO, vil talsmenn for det vitenskapelige etablissement ensidig vise til uttalelsene fra UFO-antagonisten Philip Klass, som om han hadde avgjort spørsmålet. Dette på tross av at seriøse spørsmål om hans metoder og konklusjoner er blitt reist av både troende og skeptikere.

Clark kritiserer videre at de senere ekstraordinære UFO-sakene, som filmen fra New Zealand, og Cash-Landrum, ikke har oppnådd den fortjente oppmerksomhet.

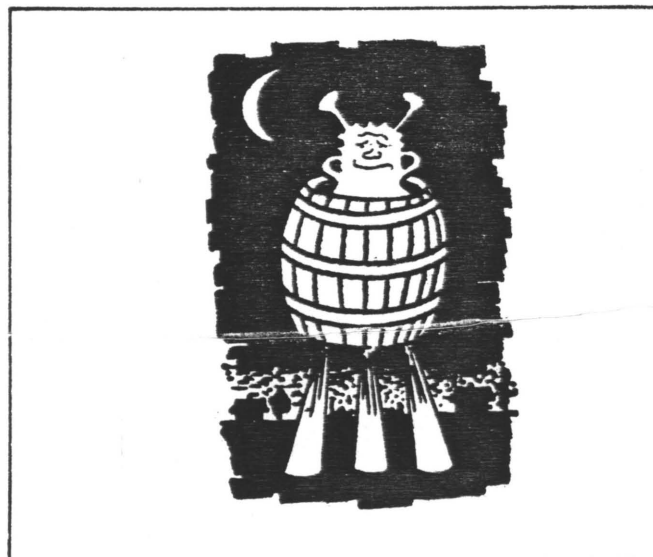
Kanskje "problemet" med utilstrekkelig UFO-interesse vil rette på seg nå, så snart verden får høre om oppdagelsene til Walt Andrus, leder for Mutual UFO Network (MUFON), UFO-organisasjonen som "stenger tåpene ute". Ifølge en notis i bladet *Omni* for desember -83 er Andrus nå i gang med å børste støvet av den lenge vanærede historien om "mannen fra Mars", som omkom etter at romskipet hans hadde styrtet i vannbrønnen på farmen til Judge Protector i Aurora, Texas i 1897.

Et fragment av det antatte romskipet er nå funnet, hvis vi skal tro Andrus. Det er underkastet en metallurgisk test, som viser at det ikke ble laget på jorden.

Men beklageligvis nekter Andrus å oppgi navnet på laboratoriet hvor testen ble gjort. Dette fordi arbeidet ble utført gratis, heter det, og dermed har man ingen mulighet til å få verifisert påstanden fra UFO-direktøren.

Skeptikeren James Oberg mener at dersom Andrus' påstand er riktig, burde folket i Aurora - i stedet for å samle inn penger ved kirkegårdsporten fra mennesker som ønsker å se hvor "den fremmede" er begravet - åpne graven og stille ut selve legemet.

Robert Sheaffer, i
The Sceptical Inquirer nr. 4/84.

Nå er den kommet:

HESSDALSRAPPORTEN

ER NÅ KLAR TIL DISTRIBUSJON !

FØR FØRSTE GANG DEN FULLSTENDIGE BERETNINGEN OM FENOMENENE I HESSDALEN VED RØRGS - HVORDAN DET HELE STARTET, UTVIKLET SEG OG HVA KONKLUSJONEN AV OMFATTENDE UNDERSØKELSER BLE.

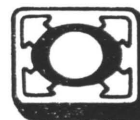
DETTE GLEDIGNE ARBEIDET ER PÅ CA. 120 SIDER I A4-FORMAT, OG INNEHOLDER FØLGENDE KAPITLER:

1. BAKGRUNN - HISTORIKK	4. SUR NEDBØR
2. TEORIER	5. KILDER OG LITTERATUR
3. KONKLUSJON	6. TAKK TIL DE SOM HAR DELTATT
7. TILLEGG/APPENDIX (ALLE DATA, KART, FOTOS)	

Prisen er satt lavest mulig, kun kr. 165,-
Bestilles ved å sende inn beløpet til:

NIVFO NORD,
POSTBOKS 990,
9401 HARSTAD.

POSTGIROKONTO NUMMER 5 23 38 95

Det vil være en fordel å sende inn bestillingen
så snart som mulig

Hva vitenskapen vet om UFO

Jacques Vallée:

DET USYNLIGE KOLLEGIUM

Norsk utgave 1983: EFI Forlag a/s, Oslo
197 sider, paperback
Oppgitt pris kr. 97,-

Denne boken vil vel de fleste kjenne til, den har også tidligere vært utgitt på norsk. På tross av bokens undertittel - "Hva vitenskapen vet om UFO" - kan vi på ingen måte si det samme som i omtalen av boken foran, når det gjelder off-beat litteratur og pseudovitenskap. Vi kjenner jo denne forfatterens tidligere produkter, og i likhet med f. eks. "Passport to Magonia" er det mye av langsoekte spekulasjoner og lite håndfast materiale.

Dette ligger for såvidt i sakens natur, men det er i det minste to konkrete forhold som kan kritiseres:

For det første skriver forfatteren som om det var fastslått at paranormale fenomener eksisterer, hvilket vi ikke kjenner til beviser for. For det annet benytter han ofte den såkalte "Magonia-katalogen" over UFO-rapporter som referanse og grunnlag for konklusjoner. Det lite holdbare i dette har vi omtalt tidligere i NIVFO-Bulletin nr. 4/83, side 21: "Spørsmål om et reelt fenomen". Som

en vil ha sett inneholder disse "UFO-katalogene" for en stor del IFO-saker, og man kan ikke bygge opp statistikker med henblikk på å trekke konklusjoner om "autentiske sider ved et UFO-fenomen" på et slikt grunnlag.

Vallées kongstanke også i denne boken er at UFO-fenomenet er en psykisk realitet, i likhet med tidligere religiøse åpenbaringer." Han argumenterer for at sterke krefter har påvirket menneskeheten i tidligere tider, og at lignende krefter gjør det fremdeles. Disse kreftene kan representere fremmede vesener (men ikke fra andre kloder) eller ha sitt opphav i menneskets egen bevissthet.

Dette siste - opphav i menneskets egen bevissthet - kunne sies å representere bokens mulig verdifulle side. Mye av løsningen på visse aspekter ved UFO-syndromet kan meget vel vise seg å ligge i mennesket selv. Jmfr. tidligere artikler i NIVFO-Bulletin, hvor slike spørsmål er berørt.

Jacques Vallée mener at UFO-fenomenet er noe helt annet enn "det forsøker å gi inntrykk av." Men det hele blir ren spekulasjon, og til dels ufruktbar spekulasjon for såvidt som det ikke er bevist at et reelt UFO-fenomen eksisterer. Tvert imot er det svært mye som tyder på at man har å gjøre med en rekke forskjellige fenomener og hendelser, som krever ulike forklaringer.

- - -

I sin omtale av denne boken nevner forlaget at de i tiden fra 20.9.83 og frem til dags dato, sammen med flere andre, forgjeves har forsøkt å komme i kontakt med Jacques Vallée. Men det virker som om han er fullstendig forsvunnet. Han er ikke meldt savnet eller etterlyst, men ingen av hans venner og kolleger får direkte kontakt med ham. Dette behøver nok ikke å bety noe mystisk, men noen vil kanskje falle for fristelsen til å fabulere litt ... - Kanskje var han inne på det rette; hvilket det fordekte UFO-fenomenet ikke ville finne seg i ?

STEVEN WEINBERG:
DE FØRSTE TRE MINUTTER
Norsk utgave 1984:
EFI Forlag a/s, Oslo.
187 sider - paperback

Som undertittelen forteller er dette en bok om universets opprinnelse, og her er det ikke tale om off-beat litteratur eller pseudovitenskap. Steven Weinberg er Higgins-professor i fysikk ved Harvard universitetet og ledende forsker ved Smithsonian Astrofysiske Observatorium. Han er blitt tildelt både Heinemann-prisen for matematisk fysikk og Oppenheimer-prisen.

En kan si som på bokomslaget at her er for første gang en pålitelig populærvitenskapelig fremstilling av det som skjedde i løpet av de første tre minuttene i universets historie, slik verdens fremste vitenskapsmenn nå ser det.

Forfatteren tar for seg en teori som gjerne blir kalt standardmodellen. For den som måtte frykte at det blir for mye komplisert fysikk og astronomi i en bok som denne, kan nevnes at Weinberg har lagt an på å skrive slik at det skal være

forståelig for den alminnelige leser. Matematikk er unngått, så å si.

Boken beskriver ikke bare de første tre minutter i skapelsesprosessen, men stopper flere ganger opp for å beskrive og utdype nærmere hva som hendte på de forskjellige stadier i utviklingen.

Det er bemerkelsesverdig at man nå kan si hvordan forholdene var ved slutten av det første sekundet av universets levetid, eller ved slutten av det første minuttet eller året, for den saks skyld.. Og, det er mulig å beregne forskjellige størrelser i tall, f.eks. å regne ut temperaturen på forskjellige tidspunkter.

Dette er kort fortalt en populærvitenskapelig fremstilling om bredt aksepterte data når det gjelder universets tilblivelse, som vi bare kan anbefale på det beste.

VG-UFO'en

Tirsdag den 7. august hadde VG et stort oppslag på forsiden: Et UFO-fotografi fra Aure på Nord-Møre, som overrasket luftforsvarsstabens. Saken er omtalt her i NIVFO-Bulletin- se side 22.

NIVFOs etterforskningsavdeling har laget et hefte om saken, som nå kan bestilles.

Heftet er i A4-format og omfatter ca. 13 sider, inkl. fotografier.

HEFTET KOSTER KR. 29,50 pluss porto
" 4,50

BESTILLES VED Å SENDE INN BELØPET
TIL:

NIVFO NORD
POSTBOKS 990
9401 HARSTAD

Postgirokonto nr. 5 23 38 95